JURNALUL S.F.®

Premiul Convenției Europene de SF
EUROCON '94

Anul IV Nr. 114
Săptămînal de cultură
SF, HORROR ŞI FANTASY
16 pagini - 250 lei

Premiul Hugo 1980 *Medalion Harry T. Francis *Ştiri * Telex intern şi extern * Programul filmelor SF, Horror şi Fantasy * Cronică de carte * Muzica sferelor * Bookshop *

număr special de 1 aprilie

Am primit...

...fanzinele SIGMA 5(ianuarie 1995) şi SIGMA 6(februarie 1995) editate de Dan Popescu din Piatra Neamţ. Primul conţine continuarea istoriei fandomului românesc de după decembrie '89 (anii '91 şi '92), iar cel de-al doilea o listă cu adrese de contact, o prezentare a emisiunilor sefe de la radio şi TV (inclusiv localizarea pe hartă) şi un grupaj avînd în obiectiv primele 57 de apariţii ale suplimentului SUPER NOVA/ Iaşi.

Adresă de contact:
Dan Popescu - P.O. Box 3 - 49, 5600, Piatra Neamţ

...numărul 10 din KATHARSIS, fanzin al mişcării QUO VADIS ? editat de A.C.F.S.F. "Quo Vadis?" - Ploieşti. Fanzinul continuă anunţata serie a numerelor de autor. De această dată este vorba de Sebastian A. Corn - "Nessun Dorma de Puccini - rutina salvată". Tehnoredactarea, ilustraţiile interioare şi coperţile (color): Ionuţ Bănuţă. Editorialul (de fapt o prezentare a lui Sebastian A. Corn) este semnat de Dănuţ Ivănescu.

Adresă de contact:
Dănuţ Ivănescu - B-dul Republicii; nr. 283, bl. 3B1, ap. 41, 2000, Ploieşti

...numărul 2 al fanzinului ALTERNATIV editat de "Alternativ SF". Acest număr (ce va fi vîndut contra sumei de 500 lei: 30 pag., format A4) conţine: un editorial semnat Mihai Samoilă, o cronică a primei şedinţe (de constituire) a cenaclului (inclusiv extrase din presă); o radiografie a mass mediei sefe ; un sondaj de opinie, interviuri, "Incursiune în literatura horror" de Florin Mircea Tudor, un interviu cu Stephen King şi unul cu Roger Corman, un medalion Don Simon, proze de Michael Haulică, Sebastian A. Corn, Mihail Grămescu, Cris Gerar, Adrian Savu. Grafica fanzinului este asigurată de Sergiu Grapă.

...numărul 0 al fanzinului QUASAR editat de cenaclul cu acelaşi nume sub patronajul Casei Studenţeşti din Iaşi. Acest număr promoţional a fost realizat de: A. Valachi, C. Maftei, P. Tatomir, O. Tănase, V. Fringhiu şi cuprinde texte de Dan Merişca, Paul Tatomir, Carmen Maftei, Andrei Valachi, Ciprian Cîmpeanu. Grafica aparţine lui Sergiu Grapă, Cristian Hriscu şi Geani Cojan. Fanzinul 18 pagini şi va fi disponibil în două variante: format A4 - 1000 lei; format A5 - 500 lei.

...numărul 9 al fanzinului STRING editat de cenaclul cu acelaşi nume. Acest număr (20 pag., format A5) este dedicat lui Dan Dumitrescu. Ilustraţiile şi coperta (color) aparţin lui Mihai Ciochia.

POŞTA REDACŢIEI

 # Dan Popescu (Piatra Neamţ) - N-am prea înţeles ce înseamnă *"parţial"*: să nu apară incomplet sau te deranjează o eventuală serializare ?

 # Florin Adrian ROŞIE (Craiova) - Ştiam că te numeşti aşa şi ştiam şi că eşti membru al cenaclului "Henri Coandă".

Ne bucură remarca ta că merităm tot respectul, ne străduim pentru că şi cititorii noştri merită tot respectul. Referitor la propuneri:

1) nu putem rezerva o pagină întreagă filmului (cel puţin, nu tot timpul), în ceea ce priveşte reclama... nu e chiar atît de uşor de obţinut pe cît pare; în ceea ce priveşte colaborările: O.K., am mai spus-o de nenumărate ori: revista este deschisă oricui, talent să aibă;

2) stilul acesta de paginare ar duce la monotonie în ansamblu şi ar dezechilibra revista;

3) noi am propus, "H. Coandă" n-a marşat, e problema lor, noi sîntem cu cugetul împăcat; debutul se poate produce şi în afara unui număr special aşa că trimite prozele;

4) de gustibus...

 # Răzvan COLOJA (Oradea) - Din păcate nu mai avem posibilitatea expedierii de numere mai vechi. Singura soluţie: o notă la mica publicitate şi urmăreşte ofertele de vînzare publicate la aceeaşi rubrică.

 # Cornel (Cîmpina) - Mulţumim pentru aprecieri. Sperăm să-ţi poţi procura revista şi pe mai departe. Ţine-te de desen şi renunţă la pix. Tuşul e mai dificil, dar mai elegant.

 # Emil PINTILIE (Bucureşti) - Schimbarea topului depinde doar de tine şi de ceilalţi cititori ai noştri. Doar opţiunile voastre pot determina o structură sau alta. Deci: scrieţi!

În ceea ce-l priveşte pe Alice Cooper: răspunsul e mai jos (din partea mea: da! - teribilă "House of fire" sau "Poison").

 # Ladislau DARADICI (Deva) - Extrem de plăcută revenirea ta *(încă n-am apucat să lecturez textele în întregime pentru că au sosit cu puţin timp înainte de încheierea ediţiei şi m-am grăbit să-ţi confirm sosirea lor, dar promit să revin săptămîna viitoare).*

După mine debutul în JSF se apropie vertiginos, să vedem ce părere are şi redactorul şef.

Oricum eu te văd deja printre semnatarii unui viitor/proiectat număr dedicat literaturii fantastice.

 # Carmen Duvalma (Dîmboviţa) - Aşteptăm şi alte texte, eventual poezie.

BI

MELO- POST RESTANT

Emil PINTILIE (Bucureşti) - "Muzica sferelor" îl va găzdui cu dragă inimă pe Alice Cooper, numai că, din ce a editat pînă acum (din cîte ştiu eu) tematicile muzicii sale pot fi încadrate cel mult la Horror sau Fantasy. Elemente de SF în creaţia trupei A. C. eu încă nu am identificat. (Dar nici nu am ascultat tot...) Oricum oferta ta este binevenită şi aştept orice materiale şi albume (care ţi se par ţie mai "tapene") mai ales dacă au interconexiuni SF. (Ne găseşti la redacţie în fiecare miercuri după ora 16.30).

Q

Radio Campus (Buzău 98.0 FM Stereo), Asociaţia GENEZA Fundaţia Vaucluse Provence Organizează:

CONCURSUL de proză scurtă Pozitronic '95

Lucrările dactilografiate la două rînduri (65 de semne, 31 de rînduri), 3-5 pagini dactilo vor fi expediate pe adresa redacţiei pînă la data de 15 aprilie, ac.

Se vor acorda importante premii! Povestirile premiate vor fi publicate în **JURNALUL SF.**

Adrian Bănuţă

mica publicitate * mica publicitate * mica publicitate *

Cei care doresc să intre în posesia volumului de versuri al lui Jim Morrison: "O rugă americană şi alte scrieri" o pot face scriind pe adresa: Dan Tărăcilă, str. Nicopole, nr. 3, Ploieşti, 2000, Prahova.

Teodor Răzvan COLAJA - P-ţa 1 Decembrie, Bl. 27/A, sc. B, et. 4, ap. 28, Oradea, jud. Bihor, 3700 doreşte numerele 106, 107, 108, 109, 111.

Florin Adrian ROŞIE - str. Brazda lui Novac, bl. F8, sc. 2, et. 9, ap. 39, Craiova, Dolj, 1100; tel. 051-151459 oferă :
Ion Hobaq - Jules Verne în România?; U. K. Le Guin - Lumea lui Rocannon, Barry B. Longyear - Duşmanul; Christian Léourier - Omul care ucise iarna; J. H. Rosny-aîné - Navigatorii infinitului, Constantin Cubleşan - Suflete mecanice.
Caută:
Stephen King - Carrie; John Brunner - Telepatul.
JSF: 1-9; 11-15; 17-19; 21-75; 78; 79; 86-90; 93-98; 103; 110; 112.

JURNALUL ®

Editat de : INTACT SF

PREMIILE CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1993 - PLOIEŞTI
CONVENŢIEI EUROPENE DE SF 1994 - TIMIŞOARA
GEOVALY SRL - BUCUREŞTI (activitate promoţională)
CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1994 - BAIA MARE

COLECTIVUL DE REDACŢIE :

Adrian BĂNUŢĂ (REDACTOR ŞEF)

Număr realizat de:
Nicolae C. ARITON, Ionuţ BĂNUŢĂ, Remus CERNEA, Mihail GRĂMESCU, Florin Iulian HRIB, Isabela ION, Cristian IONESCU, Liviu RADU, Don SIMON, Cătălin TENIŢĂ, Florin Mircea TUDOR,
(REDACTORI)

ADRESA REDACŢIEI:
Şoseaua Bucureşti-Ploieşti, nr. 25-27, sector 1, Bucureşti
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR

Tehnoredactare computerizată *Adrian şi Ionuţ BĂNUŢĂ*
Culegere: *Steliana NEGHIRLĂ*
Corectură: *Remus CERNEA*
Montaj offset: *Georgiana DUCMAN, Mariana SEBE, Silvana GREERE*

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziţia 2.128. Abonamentele se pot face la orice oficiu RODIPET. Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA PO BOX 33-35, telex 11895 Telefax 3129432 Bucureşti - România Piaţa Presei Libere nr. 1

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor JURNALUL

Director administrativ: Titus GUVIR
Redactor şef: Marius TUCĂ

Tiparul executat la INTACT

ŞI A FOST LUNA MARTIE...

Cîteodată anotimpurile
nu mai acceptă schimbarea.

Şi asişti neputincios la tristul simbol al ramurilor înflorite într-o mare de nea. Asişti neputincios şi ai accepta pînă şi *„primăvara se vinde pe piaţă"* cu toate implicaţiile sale tragico-existenţiale.

De ce cîteodată puritatea se asociază doliului?

Cîteodată anotimpurile
nu mai acceptă schimbarea.

Bineînţeles că poţi face speculaţii şi spune că nu e decît o regresiune temporală, o inversare de cîmpuri sau efectul de seră; dar adevărul este că anotimpurile au propriile reguli, propria libertate. Uite, de exemplu luna martie ar fi trebuit să fie plină de manifestări SF: Festivalul H. C. Coandă, Festivalul Suflet şi Incursiuni în viitor. Dar numai aceea a buzoienilor a fost să fie finalizată.

Să fie o simplă întîmplare?

Să sprijine forţele oculte „buzoienizarea SF-ului" ?

Să se fi ştiut ACOLO, în ţara norilor purpurii, că în anul de graţie 1989 un grup de tineri, care-şi spuneau POZITRONIC, iniţiau celebrele „seri SF" ale fandomului, sau că în octombrie '94 se împlineau 9 ani de la înfiinţarea cenaclului?

Sînt întrebări la care nu avem răspuns. Poate că nici nu există...

Cîteodată anotimpurile
nu mai acceptă schimbarea.

Şi ninsorile, care se împletesc, din cînd în cînd, cu petalele florilor departe de a fi daruri venite din neant sînt potenţări ale misterului existenţei.

Cîteodată anotimurile nu mai
acceptă schimbarea.
De ce-am accepta-o noi?

Adrian Bănuţă

Mass media felii

ANTICIPAŢIA 519/520

Ne propune un număr şi jumătate – atît la propriu cît şi la figurat. După editorialul domnului Mironov, intitulat *La răsărit de SUE*, (No comment!) puteţi citi interesantul punct de vedere al lui Cristian Lăzărescu cu privire la evoluţiile recente din spaţiul SF anglo-saxon. Dincolo de cele cîteva mici inadvertenţe (Ursula K. Le Guin poate fi socotită mai degrabă exponentă a anilor '60–'70 decît a deceniului 8; *Doomsday Book* a primit Hugo în 1993; cei patru scriitori socotiţi de C. L. umanişti au obţinut 17 premii Hugo şi Nebula (8+9), eseul aduce elemente necesare, dar nu şi suficiente pentru a fundamenta concluzia din final. Partea de literatură străină este susţinută de *Surori de sînge* de Greg Egan – trad. Florin Pîtea (o nuveletă bunicică, dar nu deosebită) şi de *Barnaby în exil* de Mike Resnick – trad. Mihai Dan Pavelescu (o povestire pe o temă tocită, însă scrisă într-o manieră excelentă, care stîrneşte acel „sense of loose" sau „pleasure in pain" atît de necesare în arta adevărată). De remarcat este şi nuveleta *Carcase* a lui Sebastian A. Corn. HALUCINATORIE! În rest, alte două texte româneşti (*Ziua Retragerii* de Ana-Veronica Mircea şi *Fanfara cîntă...* de Pavel D. Constantin) nici prea-prea, nici foarte-foarte, o bandă desenată de Walter Riess, *Chipul de pe Marte (II)* de Mihai Dan Pavelescu, *Vitrina literară* şi un concurs cu premiu în valoare de 50.000 lei.

CURIERUL NAŢIONAL sîmbătă, 25 martie 1995

În pagina a 7-a (SF) găsim de data aceasta trei povestiri: *Ucideţi bineîncătorul!* de Michael Haulică (o lucrare de vreo pagină şi jumătate care reuşeşte să capteze şi să încînte cititorul), *În misiune* de Mani Schmidt (aşa ş-aşa!) şi *David care oglindeşte* de Sebastian A. Corn (deşi sînt un admirator al acestui scriitor, trebiue să spun că textul de faţă m-a decepţionat profund; ar fi fost mult mai bine să nu fie publicat), o rubrică de sefisme, un reportaj realizat cu ocazia lansării. *Edificiului nebuniei absolute* – S. Lem şi o întrebare pentru week-end. Uitasem poşta redacţiei.

START SPRE EXTRAORDINAR – duminică, 26 martie, RRT

Adică o discuţie cu puşti despre vampiri (trebuie remarcate spontaneitatea, inteligenţa & imaginaţia copiilor), o comunicare a lui Matei Donea în legătură cu WorldCon-ul, alta a domnului Alexandru Mironov despre BusRomCon, un interviu cu Norman Spinrad luat acum un an jumate de Plocon '93, un microinterviu cu CTP (apărut şi în Curierul Naţional) şi un picointerviu cu Denisa Comănescu, red. la ed. Univers, despre planurile editoriale SF ale editurii. Cam atîta!

SCIENCE – FICTION WORLD – luni, 27 martie, Radio Tinerama

Emisiune formată din 5 minute de ştiri (cîştigătorii premiilor JSF - NEMIRA – TINERAMA) faptul că Alin Gălăţescu a găsit un sponsor pentru a merge la WorldConul de la Glasgow; lucrările trimise de MDP pentru serializare) şi 20 de minute în care s-a citit ultima parte a interesantei nuvele *Şi am sosit aici bătînd cărări pierdute...* a lui James Tiptree Jr. (Personal, sînt împotriva difuzării pe post a prozelor lungi deoarece nu cred că pot fi receptate aşa cum se cuvine. Mult mai interesante sînt discuţiile cu oamenii de SF). Să sperăm că lunea viitoare (cînd va fi invitat Costi Gurgu) emisiunea va fi ceva mai bună.

Cătălin TENIŢĂ

"Stropeşte-mă", icni ea:
Despre aspecte inedite ale activităţii francisane

Poate că nici unul dintre scriitorii contemporani de SF n-a suscitat atîtea patimi printre iubitorii genului. Nu voi insista acum asupra amănuntelor bio-bibliografice *(probabil exaustiv prezentate de către neobosiţii redactori ai publicaţiei de faţă)*, limitîndu-mă la a consemna rolul mai puţin cunoscut, pe care l-a jucat Harry T. Francis în mişcarea de răsunet mondial *Piss On Earth*.

Este interesant de ştiut că acela care a contribuit la promovarea mişcării amintite a fost titanul SF-ului european - Stanislaw Lem - prin celebrul său roman *Peace on Earth*.

Harry T. Francis a preluat de îndată ideea *(se pare nefericit transmisă lui prin intermediul unui traducător mai puţin înzestrat cu har)*, dedicîndu-şi imensa sa energie promovării subtextelor din erorile de interpretare fonetică a limbajului anglo-saxon, în scopul deversării lor în locurile cuvenite.

Ambiguitatea iniţială a platformei-program a mişcării mai sus amintite a fost confirmată odată cu trecerea anilor, ea înglobînd treptat segmente tot mai cuprinzătoare ale fanilor SF, care au constatat posibilitatea diversificării cauzelor premergătoare actului respectiv.

De altfel, Harry T. Francis s-a ridicat nu o dată împotriva pervertirii şi deformării doctrinei sale fundamentale, susţinînd *(se pare, totuşi, că în mod egocentric)* teza convertirii operei proprii în $CO(NH_2)_2$.

Probabil că exegeţii viitorului vor izbuti să aducă o clarificare în această privinţă.

C. Los *et al* *)

*) *Et al* (lat.): şi alţii.

Mihai-Dan PAVELESCU

HARRY T. FRANCIS - ODDISEY

În eseul său "Sindam şi science fiction" Josiie Wintrebert insinua că în spatele celebrului şi enigmaticului pseudonim Harry T. Francis se ascunde, de fapt, o autoare de SF altfel, ca atît de multe altele, eşi-şi disimulează identitatea feminină, pentru a nu fi supusă unei injuste discriminări în ceea ce priveşte creaţia sa.

Însuşi Spinrad adresase (în prefaţa ediţiei originale a cărţii "Bug Jack Barron") mulţumiri deosebite lui Harry T. Francis pentru colaborarea sa la realizarea scenelor cu tentă erotică. Un motiv în plus pentru a blîndi apartenenţa lui HTF la sexul frumos... Trec peste speculaţiile, total nesemnificative faptic, care afirmă că Harry T. Francis ar fi un cuplu sau o "triplată" de scriitori - sau chiar un adevărat consorţiu (trust) literar - ca în cazul "vilei familiei" Sandra Brown.

Unul dintre cele mai valoroase romane ale sale, "Orgasmatron" (premiul Seiun 1967, nominalizat pentru John W. Campbell Memorial în acelaşi an şi aflat în pregătire la editura Nemira) are ca temă centrală problematica înhibiţiilor psihice cu care se vor confrunta astronauţii viitorului - cei de pe proiectatele nave-generaţie - care îi vor conduce pe aceştia la imposibilitatea de a realiza actul sexual în condiţiile călătoriilor interstelare... Introspecţia psihologică şi fina analiză caracterologică a personajelor mîinate treptat de angoase şi frustrări care le împing la manifestări "deviante", este realizată cu o măiestrie demnă de un roman de mare succes.

Pe lîngă cele cîteva producţii literare de amploare, Harry T. Francis s-a făcut remarcat şi prin puzderia de short story cu care a abcat topurile şi concursurile SF americane. Astfel a avut două nominalizări pentru "John W. Campbell" cu "Bloody Kisses" (1981) şi "The Cross Deep Inside Of Her And Other Sins" (1986) şi una pentru Hugo cu "Rape of Saint Maiden" (1990), dar nici un premiu. De fapt, singurul Nebula deţinut de Francis în 1989 cu "Sanctity Murder" l-a fost retras în urma plîngerii procesului intentat de Arthur Conan Dow pentru violarea copyrightului. Totul gravita în jurul ideii fundamentale a poveştii - binecunoscuta dorinţă de Papa mijlocului de secol XXIII armatelor terestre ce urmau să invadeze o planetă slab apărată de o rasă extraterestră inferioară plămînerilor - transpusă literar într-un mod original de Arthur Conan Dow cu doi ani înainte într-un obscur periodic american care a suscitat doar cîteva rumoare... Argumentul prezentat de avocaţii lui HTF, cum că, acesta cumpărase ideea de la o persoană anonimă, nu a afirmat deloc în balanţa verdictului. Trecînd peste această pată neagră a creaţiei autorului/autoarei american(e), rămîn totuşi cîteva lucrări interesante asupra cărora merită să vă aplecaţi privirea...

Remus CERNEA

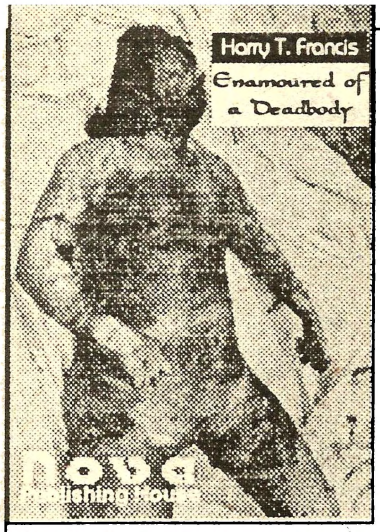

Cătălin TENIȚĂ

"Enamoured of a Deadbody"

"Enamoured of a Deadbody" (Îndrăgostit de un cadavru -438 p., ed. Nova, 1972) reprezintă singurul roman horror al cunoscutului scriitor de SF Harry T. Francis, însă cu toate acestea este socotit a fi una dintre lucrările fundamentale ale genului.

Cartea, care are la bază o nuveletă publicată în numărul din februarie 1969 al revistei "Fantasy and Science Fiction", este o variantă modernă a mitului lui Frankenstein. Astfel, omul de știință, care dovedește vădite înclinații homosexuale și necrofile, își realizează monstrul tocmai pentru a-și satisface obsesiile cele mai mîrșave. Folosind o scriitură eufemistică, Francis reușește să prezinte degradarea morală a lui Frankenstein și angoasele creaturii sale. Dovedindu-se un inovator în literatura horror, el introduce în deschiderea fiecărei părți (șapte în total) cîte un vis psihanalizabil al doctorului, un vis ale cărui simboluri își vor găsi corespondențe în desfășurarea ulterioară a acțiunii. Pe lîngă planul autorului, în care faptele sînt redate obiectiv, mai există și cele ale monstrului și ale creatorului. Deși la început obsesiile lui Frankenstein sînt inconștiente (el își motivează creația ca fiind doar de dragul științei), acestea îl copleșesc pe parcursul romanului și, astfel, el devine un animal mînat doar de pofte și instincte. Pe de altă parte, monstrul alcătuit din părțile componente ale unor cadavre, este prost și înfiorător de hidos, dar cu toate acestea în el mai sălășluiește un dram de simț moral; știe că ceva nu este în regulă, că ceea ce dorește doctorul nu este bine și încearcă să fugă. Horrorul este atît psihologic (Harry T. Francis surprinde gîndurile și comportamentul patologic ale lui Frankenstein cu abilitatea unui psihiatru), cît și organic, aducînd mult cu cel din romanele gotice.

Lucrul ce i-a conferit cărții o aură de scandal este punctul de vedere al lui Francis în legătură cu Dumnezeu *(în roman se văd clar asociațiile Dumnezeu-Frankenstein și om-monstru, iar cele șapte părți ne duc cu gîndul la cele șapte zile ale Genezei)* [1].

La apariția cărții, criticii s-au divizat imediat în două tabere.: o parte erau conservatorii, conduși de Isaiah Jackson Jr., care au susținut că lucrarea nu este decît o adunătură de perversități izvorîte din mintea unui bolnav mintal [2] *{Pe unele cărți scrie "Interzis sub 16 ani". Pe altele "Interzis sub 18 ani". Dacă ar fi după mine, aș scrie pe coperta romanului "Enamoured of a Deadbody" de Harry T. Francis "Interzis sub 150 de ani". Să vedem cine l-ar mai cumpăra!* (Isaiah Jackson Jr., "The New Yorker", 18 martie '73)}, pe de altă parte, un grup de critici în frunte cu Nelson Shalladay au susținut că romanul reprezintă o nouă direcție în domeniul horrorului. {*Unii spun că "Enamoured of a Deadbody" este o lucrare pornografică fără nici o calitate literară sau educativă. Poate că ei ar prefera în continuare romane cu vampiri romantici care își spală colții și-și pun șervețel la gît înainte de a începe să sugă sîngele victimei. Dar cui mai stîrnesc astfel de scene simțăminte de groază? Poate școlarilor din a III-a? În schimb, opera lui Harry T. Francis înspăimîntă pe oricare cititor prin descrierea scenelor "erotice" (violarea, castrarea și, apoi, uciderea monstrului din finalul cărții mi-au dat fiori pe șira spinării) cît și prin aluziile sale (m-am simțit teribil de stînjenit cînd mi-am dat seama că două dintre visele lui Frankenstein le-am avut și eu). Mi-a plăcut finalul (răul triumfă irevocabil) care este în conformitate cu realitatea. Nu, oameni buni, hotărît lucru, romanul lui Harry este literatură adevărată! Mai că-mi vine să plîng de milă, cînd mă gîndesc că n-am putut și nu voi putea niciodată să scriu așa cum a făcut-o Harry T. Francis.* (Nelson Shalladay, *San Antonio Tribune*, 17 dec. '72) }

Note:

1) Din această cauză Vaticanul a încercat în 1977 să oprească traducerea în limba italiană a romanului și, nereușind, a cerut tuturor catolicilor să nu-l citească. Cu toate acestea, primul tiraj al cărții lui Harry T. Francis s-a epuizat în Italia în numai trei săptămîni. (Pentru informații suplimentare a se vedea "Vatican and the modern culture" de Tommy Flanagan n.a.)

2) Au existat două asociații de femei are au solicitat o expertiză psihiatrică a lui Harry T. Francis. Despre concluziile ei puteți afla din "1973: The Yearbook of Psychologist: Using Freud's psycho-analysis for decoding a horror novel and the obsessions of its author" de Audrey Desilva, pag. 214-227. (n.a.)

N.R. Deoarece o editură românească se află în tratative cu Harry T. Francis pentru publicarea în România a romanului mai sus menționat am dori să aflăm opiniile voastre în legătură cu oportunitatea & necesitatea apariției lui. Cele mai interesante zece păreri vor fi răsplătite cu cîte un exemplar în limba engleză al romanului.

Data limită de expediere a scrisorilor: 7.04. a.c.

L. St. Joyman despre Harry T. Francis

Fragmente din romanul lui Marcus Salmon: Joyman - un caz patologic. Între ratarea conștientă și conștiința ratării

Manifestările paranoice ale lui Joyman au fost provocate de H. T. Francis. Nu-mi pot explica de ce, dintre autorii de succes, singurul față de care exprima păreri contradictorii a fost Harry T. Francis.

Citez dintr-o discuție cu pacientul meu:

„– L-am întîlnit prima oară pe Francis la Convenția Națională de la Great Mills... Apărea rar în public... De data aceea venise. Ca de obicei, înconjurat de admiratori și elevi. Care i se adresau respectuos cu „domnule profesor". Ce profesor? La un liceu de provincie, domnule! La Black Water, parcă... *(Joyman ignora, în mod vădit, faptul că Francis întemeiase o catedră de literatură SF - una din puținele din lume - la Universitatea din Ohio).*

Era calm, obișnuit cu adulația. Înalt, blond, cu o frunte prea înaltă... Arian tipic...

Avea un aer de împărat roman... Un Tiberiu în tinerețe, un Caligula înainte de nebunie... Avea prestanță domnule! Nu m-a băgat în seamă. Ce ne eram eu pentru el? Un amărît ce se zbătea să se afirme... El se afla în centrul atenției doar pentru că venise acolo. Eu încercam zadarnic să mă fac simpatizat, chefuind cu participanții Convenției... Amărîți, ca mine... El apăruse în antologii, condusese reviste... Membru de frunte și unul dintre întemeietorii Asociației Scriitorilor de SF... O personalitate... Un-tip distant, rece, cu aceea demnitate profesională care impunea puștilor obraznici. Alți scriitori, unii mai mari și mai celebrii decît el, găseau timp și pentru noi, debutanții... Ne aruncau o vorbă, un sfat... Înfloreai tot, știind că ți-a reținut numele o personalitate... Francis nu băga în seamă pe nimeni. Își strunea gloata de admiratori cu o privire, îi vîra în sperieți cu o simplă observație...

– Lewis, recunoaște cinstit că nu avea de ce să-ți acorde atenție! Am impresia că-i porți ranchiună... Presupun, totuși că nu ajunsese la poziția în care se afla din întîmplare...

– A, sigur că nu! Scrisese mult, iar unele din lucrările lui erau extraordinare. Avea stil, domnule! O manieră clasică, puțin romantică, dar scris bine... Însă și alții scriau bine și nu se purtau ca el!

– De fapt, de ce ești supărat? Ți-a zis ceva?

– Nici măcar n-a observat că exist... probabil că ignorarea asta, poate justificată, m-a făcut să nu-l agreez... Nu puteai să te apropii de el, domnule, nu găseai ocazia să-l abordezi! Plutea, în lumea lui superioară...

– Nu crezi că, la celebritatea lui, era singura soluție să scape de tot felul de neaveniți, de indivizi sîcîitori și fără talent?

– Ai și tu dreptate..."

Cu altă ocazie mi-a mărturisit:

„– Am dat de el și la gala premiilor Oscar.

– Ce căutai acolo? Tu n-ai treabă cu filmele...

– Acum. Dar în viitor... trebuie să-ți faci relații din timp... M-am văitat în sfinga și-n dreapta că vreau să merg și eu pînă cînd Stephen King mi-a dăruit o invitație. Avea un teanc... Băiat bun... Cam de-o vîrstă cu mine. Numai că el scrie din adolescență...

– Și cum a fost la gală?

– Domnule, pot să-ți povestesc, în calitate de martor ocular, cum a fost chestia cu *Steaua de ametist*. Francis era în hol înconjurat de admiratori... deodată, prin mulțime a început să-și facă loc un individ, mă împinge într-o parte și se duce drept la Francis. Ăla îi aruncă una din privirile lui imperiale, iar individul se face mic... Apoi îngaimă:

– Știți, sînt Spielberg... regizorul...

– A, da, am auzit... Felicitări, se pare că veți lua iar niște premii...

Individul înflori tot și începu să turuie:

– Maestre, să nu vindeți nimănui dreptul de ecranizare al *Stelei de ametist*!

O să fac un film nemaipomenit, o să vă umplu de bani, o să afle toată lumea de dumneavoastră...

Apoi, dîndu-și seama că făcuse o gafă, a încercat s-o dreagă:

– Adică și cei care nu s-au interesat de SF...

Francis l-a privit de sus și a declarat, ironic: „Nu se știe cine va face cunoscut în lume pe cine!"

Am plecat, scîrbit. Știți ce succes a avut filmul. S-a făcut și seria a II-a, apoi a treia...

Publicul n-are pic de discernămînt... Nu mai vorbesc de campania dezmățată din presă și de la TV... Cînd te gîndești că eu n-am reușit încă să public *Căderea Constantinopolului*... Domnule, evreii ăștia se ajută între ei, ceva de speriat!"

Antisemitismul lui Joyman e conjunctural. Eu, care-i sînt nu numai medic, ci și prieten bun, pot să vă asigur că nu are asemenea idei. Însă îl apucă furia cînd se pomenește de asemănarea lui cu Asimov. Nu pentru că acesta este evreu, ci pentru că asemănarea se reduce la perciuni, nu și la talent. Cît despre Francis, cred că știu cel mai bine că nu-i evreu. De fapt, dacă revedem ce-a afirmat Lewis mai înainte, cînd susținea că Francis are o figură de arian tipic, vă veți lămuri că afirmația a fost provocată de invidie. N-ar accepta, pentru nimic în lume, ideea că Francis scrisese cu adevărat, o lucrare de valoare.

Nu citesc de obicei SF. N-am timp. Tot ce știu despre fandom am aflat de la Lewis. Însă am văzut *Steaua de ametist*. Am citit și cartea. O lucrare excepțională. Cred că Harry T. Francis a mai scris cîteva cărți deosebite: *Dune, Neuromancer, Sfîrșitul eternității*... Sau nu sînt ale lui?

Oricum, Francis e un scriitor mare, plin de premii, admirat de toată lumea... Chiar și de L. St. Joyman, cînd e calm...

...Se pare că, de fapt, Joyman îl admira sincer pe Francis, iar dacă acesta ar fi făcut cel mai mic gest de apropiere, între ei s-ar fi dezvoltat o frumoasă prietenie... În plus, Joyman, care publica doar în *SF Amazing*, revista fraților Penny nu voia să se pună rău cu proprietarii revistei. Aceștia îl ironizau pe Francis cu orice ocazie, din motive care nu privesc cazul de care discutăm. Oricum, Joyman și-a manifestat oportunismul și de data asta...

Selecția textelor și traducerea de
Liviu RADU

Edward Bryant

Furnici gigantice (giANTS)

Grafică - Nicolae Moldoveanu

Paul Chavez se uită de la cartea de vizită de pe farfuria de argint la faţa domnişoarei O'Hanlon, iar după aceea înapoi la cartea de vizită.

– N-am putut găsi tava, zise femeia. Am pus-o la păstrare acum vreo doisprezece ani şi n-am avut timp să o caut. Nu m-am aşteptat niciodată să am nevoie de ea. Zîmbetul i se încreţi ca pergamentul şi Chavez crezu că-i aude buzele trosnind.

Chavez întinse mîna şi luă cartea de vizită. Tipărîtura îngrijită, cu cerneală neagră pe fond alb, susţinea că o anume Laynie Bridgewell era corespondentă de bună credinţă a biroului de ştiri UBC din Billings. Întoarse cartea de vizită pe cealaltă parte. Scrisul de mînă stîngaci, dar cursiv, fu descifrat astfel: *„Imperativ să vorbesc cu dvs. despre Proiectul New Mexico".*

– Copii ai jurnalismului electronic, zise Chavez amuzat. Puse cartea de vizită înapoi pe farfurie. Presupun că s-ar cădea să o primesc în salon - dacă aş avea de gînd să o primesc, lucru pe care nu intenţionez să-l fac.

– Este o tînără destul de insistentă, spuse O'Hanlon.

Chavez se aşeză ţeapăn pe canapea. Îşi împleti degetele de la cele două mîini şi îşi odihni palmele pe creştetul capului.

– Sînt sigur că a venit vremea pentru puiul meu de somn. Fii politicoasă!

– Bineînţeles, doctore Chavez, zise O'Hanlon, grăbindu-se să se retragă în liniştе din cameră, întorcîndu-se graţios cînd fu să închidă uşile bibliotecii.

Durerea clocotea în încheieturile oaselor lungi ale lui Chavez. Acesta scutură două capsule din omniprezenta sa cutie de medicamente şi îşi turnă un pahar de apă din carafa de pe biroul de nuc. Doctorul Hansen spusese că medicamentele aveau doar să-i înrăutăţească starea. Chavez se întinse pe canapea şi se simţi foarte obosit - o oboseală de şaptezeci şi doi de ani. Bănuia că ar fi trebuit să coboare în hol şi să se ducă în dormitorul său, dar nu era nevoie. Dormea mai bine aici, în bibliotecă. Lambriurile din lemn de esenţă tare şi tablourile triste ale lui Mondrian îl linişteau. Nesfîrşitele rînduri de cărţi stăteau de veghe. Şi îi plăcea să privească modelele bătute de vînt ale crengilor de pin de dincolo de ferestrele franţuzeşti ce se deschideau în balcon. Îi plăcea să studieze culorile cînd lumina soarelui se revărsa prin vitraliul cu dubla spirală ADN pe care i-l dăduse Annie cu trei decenii înainte.

Chavez simţi capsulele făcîndu-şi efectul mai repede decît se aştepta. Crezu că aude ciocănitul a ceva dur în geam. Însă apoi adormi.

În esenţă, visul nu se schimba niciodată.

Erau acolo în deşert, undeva între Albuquerque şi Alamogordo, cu toţii: Ben Peterson, poliţistul dur, Robert Graham, omul FBI-ului, Chavez însuşi şi Patricia Chavez, fiica sa frumoasă şi deşteaptă.

Vîntul, ce bătuse în rafale toată după-amiaza, se înteţise; şuiera continuu şi atonal, defavorizînd conversaţia. Nisipul se izbea de feţele lor. Chiar şi sfrijiţii arbuşti de cholla ţepoasă se îndoiau sub vînt.

Patricia se desprinsese de grup şi mergea pe propriul ei drum. Se căznea la baza unei dune de douăzeci de picioare. Începu să alunece înapoi aproape la fiecare pas pe care îl făcea.

Îl auziră cu toţii pe deasupra vîntului - ţiuitul ascuţit, prelung.

– Ce naiba e asta? răcni Graham.

Chavez scutură din cap. Începu să fugă spre Patricia. Nisipul, vîntul, borul pălăriei pe care trebuia să-l ţină cu mîna, toate conspirau să-i facă înaintarea stîngace.

Antenele imense răsăriră primele deasupra crestei dunei. O secundă, Chavez gîndi că trebuie să fie crengile unei cholla bătute de vînt.

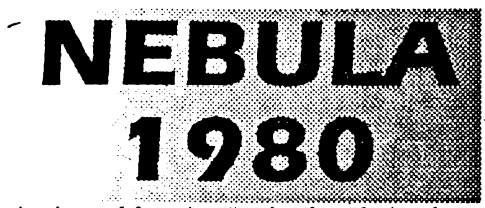

Apoi capul însuşi apăru în cîmpul vizual, cu ochii fatetaţi scînteind în nuanţe schimbătoare de roşu şi albastru. Mandibule mai mari decît coasele unui agricultor ţăcăneau şi răcneau. Furnica se opri, aparent supraveghind creaturile din josul pantei.

– Uită-te la mărimea ei, zise Chavez mai mult pentru sine decît pentru ceilalţi.

Auzi strigătul lui Peterson. „E mare cît un cal". Aruncă o privire peste umăr şi-l văzu pe poliţist fugind către maşină.

Reflexele lui Graham fură aproape la fel de prompte. Trase pistolul său 38 Special din tocul de la umăr, îşi mişcă braţul, arătîndu-i Patriciei unde să se ducă pentru a fi în siguranţă, şi răcni: „Înapoi, dă-te înapoi!". Patricia începu să alerge spre ei, însă mult prea încet căci tălpile îi alunecau pe nisip, picioarele îi erau jenate de fusta kaki, lungă pînă la glezne. Graham trase iar şi iar, pistolul descărcîndu-se plictisitor în vînt.

Furnica mai şovăi doar cîteva secunde. Vîntul netezi pîlcurile de păr de pe toracele ei verde-purpuriu. Apoi ea se lansă în josul pantei, cu toate cele şase picioare articulate bătînd nisipul cu o precizie îngrozitoare.

Chavez rămase pe moment îngheţat. Auzi din spate o bolboroseală tuşită. Ben Peterson recuperase o puşcă mitralieră Thompson din maşină. Cratere de nisip erupeau în jurul furnicii ce avansa. Creatura nu ezită deloc.

Patricia pierdu cursa după vreo zece paşi. Urlă o dată cînd mandibulele zdrobitoare se închiseră în jurul taliei ei. Privi disperată către tatăl ei. Sîngele îi şiroia din ambele colţuri ale gurii.

Era un instantaneu cumplit. Puşca Thompson tăcu cînd Peterson o lăsă să cadă, fără a-i veni a crede. Cocoşul pistolului lui Graham dădu peste un cartuş folosit. Chavez izbucni în plîns.

Nefiresc, cu o graţie brutală, furnica se întoarse şi, purtînd trupul Patriciei, urcă panta. Depăşi creasta dunei şi dispăru. Plînsetul ei ţiuitor mai persistă o clipă înainte să se spulbere în vînt.

Nisipul îi jupuia faţa lui Chavez în vreme ce acesta striga numele fiicei sale iar şi iar. Cineva îl apucă de umăr şi îl scutură, spunîndu-i să se oprească, să se trezească. Nu era Peterson sau Graham.

Era fiica lui.

Era fiica pe care ar fi putut s-o aibă.

Avînd o expresie preocupată pe chipul ei cu trăsături ascuţite, îl scutura de umăr. Ochii îi erau enormi, căprui-închişi. Părul, drept şi tuns scurt, era de un cafeniu mai deschis. Se dădu din faţa lui şi se aşeză pe scaunul ponosit, îmbrăcat în piele. Chavez observă că este înaltă şi foarte subţire. O clipă oscilă între vis şi veghe.

– Patricia?

Ea nu răspunse.

Chavez îşi lăsă picioarele să alunece de pe canapea şi se ridică nesigur în capul oaselor.

– Cine pentru numele lui Dumnezeu mai eşti şi tu?

– Mă numesc Laynie Bridgewell, spuse tînăra.

Mintea lui Chavez focaliză.

– Aha, reportera.

– Corespondenta.

– O distincţie semantică. Fără vreo diferenţă esenţială.

Un nivel al minţii lui Chavez observă cu amuzament că făcea faţă confuziei. Încă nu ştia ce naiba se întîmpla. Căscă cît putu şi se întinse pînă ce o lance de durere îi reteză mişcarea. Apoi zise:

– Ai vorbit cu domnişoara O'Hanlon ca să te lase aici?

– Glumiţi? zîmbi Bridgewell. Trebuie

că este un cîine de pază pe cinste.

– Mă cunoaşte de mult timp. Şi cum altfel ai ajuns aici, sus?

Bridgewell păru întrucîtva stînjenită.

– Ăă, am urcat.

– Ai urcat?

– Pe unul dintre pini. M-am căţărat pe un copac pînă la balcon. Uşile erau descuiate. V-am văzut dormind şi deci am intrat şi am aşteptat.

– Un adevărat delict, zise Chavez.

Erau descuiate, spuse ea ca să se apere.

Mă refer la faptul că ai stat şi m-ai privit cum dorm. O teribilă violare a intimităţii. Cineva se poate supăra îngrozitor de rău dacă o altă persoană, una străină, îl urmăreşte pe ascuns cum sforăie sau aiurează.

– Aţi dormit foarte liniştit, spuse Bridgewell. Foarte potolit. Pînă la coşmar...

– Ah, făcu Chavez. Era chiar aşa de vizibil?

Ea încuviinţă.

– Păreaţi foarte supărat. M-am gîndit că poate ar fi mai bine să vă trezesc.

Chavez zise;

– Am spus ceva?

Ea stătu şi se gîndi.

Am putut să înţeleg doar două cuvinte. Un nume - Patricia. Şi spuneaţi în continuu „ele".

– Se explică, rosti el şi zîmbi.

Observă că simţul orientării îi revine, că se adună în jurul lui ca tapetul familiar din dormitor sau ca prietenii vechi la o petrecere departamentală.

– Eşti de la biroul UBC din Billings?

– Mi-am dat demisia azi dimineaţă.

– Ai lucrat mult pentru ei?

– Aproape un an.

– Prima slujbă?

Ea încuviinţă.

– Prima slujbă adevărată.

– Cît ai – douăzeci şi unu? întrebă Chavez

– Douăzeci şi doi.

– Din ce stat?

– Din Montana? Scutură din cap. Kansas.

– Universitatea Californiei de Sud?

Altă scuturare din cap.

– Missouri.

– Aha, zise el. O şcoală bună. Apoi făcu o pauză. Eşti aici în sarcină de servici?

Fata scutură scutură a treia oară din cap.

– Pe cont propriu!

– Aha, făcu iarăşi Chavez. Ambiţioasă. Şi vrei să discuţi cu mine despre Proiectul New Mexico?

Luîndu-şi o expresie sobră, de profesionistă, ea spuse pe un ton înflăcărat:

– Foarte mult. Nici măcar n-am bănuit că locuiţi atît de aproape pînă ce n-am citit buletinul absolvenţilor de la Universitatea Statului Wyoming.

– M-am întrebat eu cum de m-ai găsit, oftă Chavez. Trădat de alma mater... O privi tăios. Nu ofer interviuri, chiar dacă cîteodată le conduc. Se ridică în picioare şi zîmbi: Vrei să foloseşti scara sau preferi să cobori pe copac?

– Cine este Patricia? întrebă Bridgewell.

– Fiica mea, dădu Chavez să spună. Cineva din trecutul meu...

– Şi eu am pierdut rude din cauza gîngăniilor, spuse încet Bridgewell. Părinţii mei se găseau în Biloxi la momentul nepotrivit. Albinele nici nu s-au atins de ei. Ofensiva cu insecticide i-a omorît pe amîndoi...

Durerea din încheieturile lui Chavez se transformă în ace de gheaţă. El rămase în picioare şi o privi fix pe femeie.

Chiar şi mai încet, Bridgewell spuse:

– Nu aveţi nici o fată. N-aţi avut niciodată. Mi-am făcut bine temele. Ochii ei întunecaţi păreau şi mai mari. Nu ştiu nimic despre Proiectul New Mexico - de asta sînt aici. Dar pot să leg zvonurile. Făcu o pauză. Ba chiar am pus biroul să închirieze o copie veche a filmului. L-am văzut de patru ori ieri.

Chavez simţi că dezorientarea se întoarce, se simţi epuizat, se simţi - la naiba! - bătrîn. Scotoci prin buzunarele de la pantaloni după cutia de medicamente împotriva durerii, apoi o puse la loc fără să o deschidă.

– Ţi-e foame? întrebă el.

- Chiar că-mi este! A trebuit să plec înainte de micul dejun.

Cred că ar fi bine să luăm prînzul, spuse Chavez. Să mergem în oraş. Încearcă să nu o uimeşti pe domnişoara O'Hanlon cînd vom pleca!

O'Hanlon îi întîlnise în holul de la parter, dar nu reacţionase altcumva decît compunîndu-şi o expresie imobilă.

- Doriţi să vă aduc prînzul, doctore Chavez?

– Astăzi nu, zise Chavez, dar, oricum, mulţumesc. Domnişoara Bridgewell şi cu mine vom mînca în oraş.

O'Hanlon îl privi cu atenţie:

– V-aţi luat medicamentul?

Chavez îşi lovi cracul pantalonului şi dădu din cap.

– Să vă întoarceţi înainte de lăsarea întunericului!

Da, zise el. Da! Şi dacă nu mă întorc, voi telefona. Nu eşti mama. Sînt mai bătrîn decît dumneata.

– Nu fiţi supărăcios, spuse ea. Distracţie plăcută!

Va urma

Traducere:
Cătălin Teniţă

Ce mai e nou în Asimov's Science Fiction

Ultimul număr a fost dedicat literaturii SF din România.

Editorialul lui Silverberg, *A Great Discovery - The Romanian SF* începe cu mărturisirea că el se consideră român, pentru că bunicii lui au venit în America din Dorohoi, respectiv Cernăuți. În familia lui se vorbește curent românește, deși recunoaște el cu regret, generația nouă a început să uite limba strămoșilor daci... Încolo, nu mai citez din articol, pentru că modestia mă împiedică să spun ce afirmă despre mine. Ar trebui să la exemplu și alții, de pe aici...

Selectarea textelor s-a făcut pe baza topului 30 stabilit de Jurnalul SF. Au fost publicate lucrări aparținînd primilor zece clasați, cîte o singură lucrare de autor. (Cea mai bine plasată în top).

Ne mulțumim să înșirăm lista acestora, fiind convinși că le-ați citit și n-are rost să le prezentăm în rezumat.

Don Simon - Workers

Sebastian A. Corn - Farial (Adrenergic! va fi publicat în serial, începînd cu numărul următor)

Mihail Grămescu - The Apocrypha from Maria

Costi Gurgu - Corrosion

Aurelius Belei - Alpha Borealis

Ana Maria Negrilă - Transfiguration

Florin Pâtea - Shal Tan

Liviu Radu - Epitaph for Laura

Michael Hăulică - Madia Mangalena or Beyond the Hate

Ana Veronica Mircea - Kill

Trebuie menționată contribuția editurii NEMIRA la realizarea acestui număr, prin punerea la dispoziția revistei americane a textelor în engleză. Singurul lucru neclar e problema drepturilor de autor. Cînd vom afla amănunte, îi vom informa pe cei interesați. Vă dați seama, mă privește, într-un fel și pe mine...

Liviu Radu

MIHAIL GRĂMESCU

Protecția creației artistice conciliere de redacție

Harry T. Francis. Numele scriitorului îmi este necunoscut, nu-mi amintesc să fi citit ceva de el. Probabil străin în perimetrul anglo-american (în engleză, în popor, Harry este numele popular al diavolului iar din numele Francis se poate deduce o proveniență necunoscută a persoanei – americanii numind „francezi" pe toți străinii – a se vedea în acest sens și în Faulkner, *Casa cu coloane*). În cazul în care este vorba de un pseudonim literar, el este cuprins cumva în fișierele editurii sau redacției unde colaborează, publică sau editează. Statutul pseudonimelor este reglementat legal sau contractual. Cel care folosește pseudonimul își declară redacției numele *real*, astfel încît să poată încasa drepturile de autor. Redacția este obligată să plătească autorului real suma cuvenită după tariful în vigoare (sau convenția contractuală), certificînd totodată autenticitatea persoanei respective în fața legii conform unei înțelegeri prealabile între ea și autor – eliberîndu-i acestuia o adeverință prin care certifică pseudonimul folosit și faptul că autorul este una și aceeași persoană cu pseudonimul său. În caz contrar se intră sub incidența legii pentru fals de nume, pentru furt calificat sau pentru evaziune fiscală. Editorul și redacțiile asigură și garantează protecția creațiilor artistice.

În cazul unei coincidențe între pseudonim și numele altui autor se fac precizări și distincții între ei – eventual loc de naștere, vîrstă, fotografie de autor, precizări vizibile pe copertă, pe coperta interioară sau în prefață pentru a putea fi distinși între ei, eventual o listă cu alte lucrări publicate. Libertatea autorului de a publica sau nu un text în forma aleasă de el este sfîntă – așa cum dreptul de a beneficia de pe urma produsului muncii sale este sfînt. Orice abuz în acest sens este făcut pe riscul celui care-l produce.

Folosirea pseudonimelor literare trebuie făcută întotdeauna cu grijă, bine gîndită și cu competență juridică, reprezentînd întotdeauna oarecare factor de risc.

Îmi amintesc cum am publicat cîndva la revista Luceafărul, pe vremea cînd era acolo redactor tînărul Adrian Păunescu, o poezie. Lui Păunescu nu îi plăcea numele meu (sau fusesem pus sub interdicție de publicare din pricina tatălui meu, Haralambie Grămescu, eliberat de oarecum scurt timp din pușcăriile politice comuniste). Am publicat atunci, singura dată în viață, sub pseudonim, sub numele de Mihail Voinescu. Valoarea poeziei din punct de vedere estetic nu se discută aici – era un ciuruc de copilărie sau de adolescență. Ca să pot ridica banii de la Fondul Literar, Păunescu mi-a eliberat o adeverință de mînă. Și, după aceea nu m-a mai publicat cu celelalte poezii pe care i le dădusem. Am considerat modul în care mi s-a impus acea publicare falsificată drept un abuz la libertatea mea de autor și nu știu dacă parșivenia cu pseudonimul acela nu a contribuit la punerea mea sub interdicție de publicare vreme de luni și ani – poate chiar de către cei care mă „sfătuiseră"... de rău, sau cu incompetență. Întrucît aveam o mătușă plecată în străinătate, se făceau tot felul de manevre și înscenări politice ca să poată „fi mulsă oaia" de către sistemul de stoarcere al mafiei comuniste de partid și de stat.

HARRY T. FRANCIS

Cîntecul lunii

Zăpada sclipea. Ca un metal alb, bine lustruit...

În depărtare se zăreau ruinele Orașului. Locul blestemat în care nu călcase nicicînd picior de om. Zidurile cenușii, fără rost, se înfigeau, că niște cuie uriașe, în orizontul distant...

Mai aveam mult pînă la rîul Argh, iar renii obosiseră... Am hotărît să poposim acolo, în mijlocul pustietății netede, rugîndu-mă zeilor să nu dezlănțuie cumva furtuna... Ne-ar fi spulberat ca pe niște paie...

Am ridicat mîna, făcînd semn convoiului. Scrîșnet de tălpici și de potcoave care patinau... Din sănii oprite au alergat spre mine vizitii cu bice lungi, încotoșmănați în blănuri.

– Ridicați corturile, am spus cu glas scăzut.

Sunetele se împrăștiau departe, uniform, neîntîlnind nimic în cale...

– Mai avem mult? a îndrăznit să șoptească Orl.

– Mîine ajungem...

– Carl, crezi că există Fîntîna?

– Fîntîna există. Am văzut-o cu ochii mei, pe cînd eram copil. M-a dus tata să mi-o arate, să știu că pe lume există și asemenea minuni... N-am încredere în spusele bătrînului... Poate delira... Poate a vrut să-și bată joc de noi...

– De ce? Doar l-am îngrijit, l-am hrănit... Am făcut tot ce-am putut pentru el...

– Iar după ce-am aflat ce ne interesa, i-am tăiat gîtul...

– Și ce-a fost rău în asta? A murit ușor, fără chinuri... Am încălcat obiceiul străbun de-al părăsi în ger. Drept recunoștință pentru ce ne-a povestit. De ce și-ar fi bătut joc de noi?

– Știu și eu? Bătrînii sînt bizari, au tot felul de idei ciudate... Povestesc lucruri imposibile și se jură că le-au văzut cu ochii lor... Demult, în alte vremuri... Pentru că există puțini de vîrsta lor care să-i mai contrazică...

– Povestea atît de frumos... Nu ți-ar place să trăiești într-o lume plină de... cum le zice la lichenii ăia? ...iarbă? În care din cer curge apă, nu gheață și zăpadă... Iar soarele încălzește cu adevărat...

– Bine, bine... să lăsăm basmele. Dezlegați renii. Murk și ai lui să-i însoțească și să-i păzească. Luați toți cîinii. Dacă pierdeți vreun ren, o să fie greu să ne întoarcem toți...

Femeile înfipseseră parii din oase de kith în zăpada tare și întinseseră peste ei piei de caribu. Paroase, călduroase...

– Mai avem grăsime de kith?

– Da. O folosim cu economie, să ajungă și la întoarcere. Ai zis că mîine ajungem...

– Mîine. O să stăm acolo două zile. Pînă în ziua Rusaliilor.

– Poate la întoarcere n-o să avem nevoie de grăsime...

– Poate. Însă ce-i în garniță nu-i minciună. Te încălzești mai bine cu untură rîncedă, decît cu poveștí... Dacă bătrînul a avut dreptate, o să găsim noi ce să facem cu grăsimea...

Munk plecase cu renii. Nu prea departe.

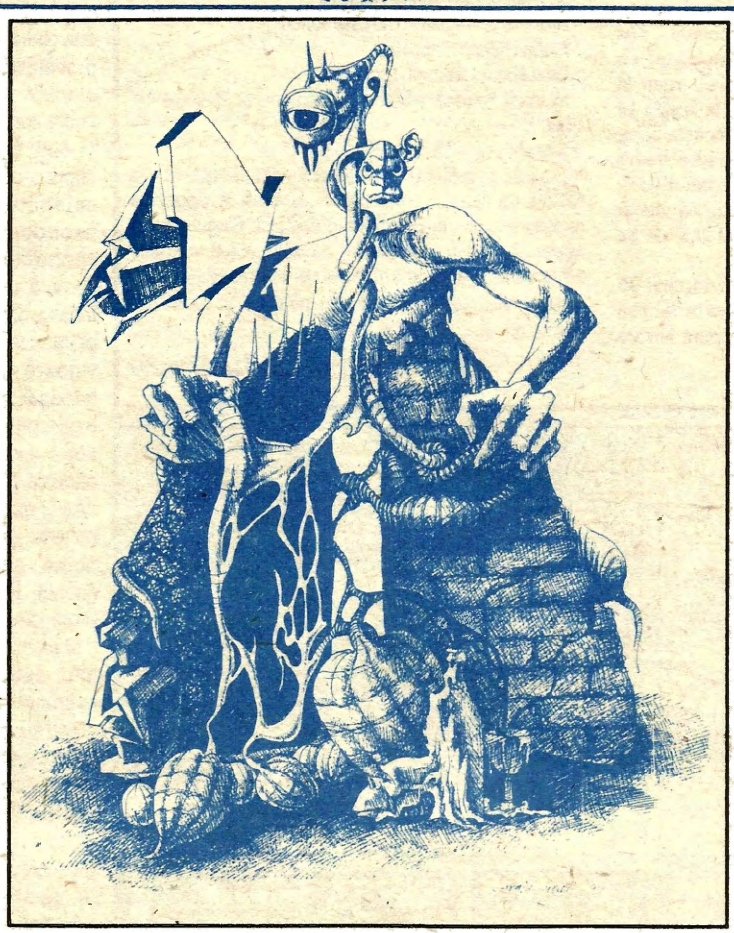

Masculul puternic care conducea turma se oprise și începuse să scurme cu copitele potcovite în zăpada înghețată. De dedesubt se iviseră frunzele verzi ale lichenilor de suprafață.

– Spune femeilor să strîngă și pentru noi, i-am șoptit lui Orl.

– Înî.... Mai facem economie de provizii...

Zăpada sclipea. Ca un metal alb, bine lustruit... Renii se oglindeau în ea. Păreau a fi dubli: unii deasupra suprafeței albe, alții răsturnați cu picioarele în sus, sub ei... Apoi copitele sfărîmau netezimea lucioasă... verdele palid se ivea lacom, întinzîndu-se spre cer și lumină...

M-am vîrît în cort și m-am învelit cu o blană grea, de urs. Ce animal folositor! Trage la jug, mănîncă orice, are carnea gustoasă și blană călduroasă... trebuise să călătorim repede, de aceea luasem renii. Altfel, preferam sănii grele, comode, tîrîte molcom de urșii blînzi... Pe care nu trebuie să-i păzești tot timpul, ca pe renii sperioși.

Am așteptat la căldură pînă femeia mi-a adus strachina cu fiertură fierbinte, din carnea uscată de ren, untură de urs și frunze proaspete de licheni de suprafață. Am sorbit-o lacom, frigîndu-mi buzele. Apoi m-am culcat. Am simțit femeia băgîndu-se lîngă mine. Caldă... O clipă m-am gîndit s-o onorez. Mi-am adus aminte că mai avea o săptămînă pînă la Sorocul Rodniciei și am lăsat-o în pace. Am dormit și am visat că umblam pe un cîmp întins, neted, acoperit cu frunze verzi, ca acelea de orz... Numai că erau sub cerul liber, nu în serele din sat...

Cînd m-am trezit, femeia trebăluia lîngă opaiț. M-a privit și, văzînd că deschisesem ochii, s-a grăbit să-mi întindă cana cu licoare caldă, aromată cu fire de pătrunjel...

Peste un ceas tabăra fusese strînsă, iar renii înhămați.

Am lunecat spre soarele ce răsărea din marginea pustiului înghețat...

Cînd discul galben-palid a ajuns deasupra noastră, în depărtare se zăreau ridicături ciudate, negre... Deasupra lor plutea o ceață deasă. Am ridicat mîna, iar convoiul s-a oprit imediat.

Orl a venit în grabă lîngă mine.

– S-a întîmplat ceva?

– Nimic. Doar că am ajuns... Ridicați tabăra, trimiteți renii la păscut, iar după aceea vino cu patru bărbați la mine.

Am așteptat rezemat de sanie pînă au apărut cei cinci. Cu harpoane lungi în mîini, cu arcuri de os și tolbe de săgeți în spate.

Am pornit spre ridicăturile întunecate. Ceilalți, care nu mai călcaseră pe acolo, le priveau uluiți. Eu încercam să descopăr, în străfundurile memoriei, amintiri din copilărie...

Cînd am ajuns lîngă stîncile negre, am simțit aburul cald... Ne-am strecurat prin el, simțind umezeala fierbinte ce pătrundea prin haine... Îmi amintisem drumul. I-am condus prin vălmășagul de roci lunecoase, pînă într-un spațiu liber, circular. În centrul lui, Fîntîna.

Un tub de piatră ce ieșea cam un metru din pămînt. Doi stîlpi înalți o străjuiau, de-o parte și de alta. Proptit între ei, un mosor zdravăn, cu o roată la capăt. Pe mosor, înfășurat uniform, un lanț de metal, de care atîrna o găleată. Tot din metal...

M-am apropiat de fîntînă, am îngenuncheat și am adus laudă Zeilor Apei. Ceilalți m-au imitat... Apoi, după ce am îndeplinit ritualul conform datinei, m-am ridicat și am mormăit nervos:

– Să vedem dacă funcționează...

Am repetat gesturile făcute, cîndva, de tata. Am dat drumul găleții goale, grele, ținînd mîna înmănușată pe marginea roții, să frînez căderea căldării. Am auzit-o pleș-căind... Am scuturat lanțul și m-am întors la roată. Am început s-o învîrt. Curînd, vasul plin cu apă, a ajuns la marginea ghizdurilor. I-am făcut semn lui Orl să-l tragă pe suportul de piatră de lîngă Fîntînă.

Ne-am înghesuit toți cinci în jurul găleții. I-am dat pe ceilalți la o parte și am băut din ea. Apă caldă, gustoasă... Din care ieșeau aburi... I-am lăsat și pe însoțitorii mei să

guste. Strigătele lor de încîntare, copilărești, mi-au amintit de vremea cînd mă adusese tata aici... Și eu strigasem la fel...

După un timp Orl, m-a luat de-o parte:

– Ceața asta... Aburul care iese din Fîntînă... Cum o să se oglindească luna în apă?

– Nu știu... Să vedem ce-o fi la noapte...

Ne-am întors în tabără. Femeile ridicaseră corturile, aprinseră opaițele, fierbeau mîncarea... Vard mi-a spus că renii găsiseră loc de pășunat. Economisisem furajele din sănii... Apoi, cu glas ciudat, a adăugat cu nonșalanța celui care vrea să-ți facă o surpriză și se străduie să pară natural pînă în clipa în care vei holba ochii, uluit de vorbele lui:

– Ce crezi că mănîncă renii?

– Licheni de adîncime, am răspuns sec, stricîndu-i plăcerea.

– Cine ți-a spus? a întrebat el îmbufnat.

– Uiți că am mai fost aici?

A oftat dezamăgit. Surpriza lui se dusese pe gheața derdelușului...

– Strîngeți și pentru noi, am adăugat eu. O să stăm aici două zile. Decît să leneviți...

Cînd luna s-a ivit pe cerul negru, l-am luat pe Orl și ne-am dus la Fîntînă. Razele albe luminau ca ziua... Gerul se asprinse... Mi-am tras masca de blană, acoperindu-mi figura. Avea două deschideri mici, pentru ochi. Frigul nopții devenise atît de puternic, încît, dacă n-am fi fost lîngă izvorul fierbinte, n-am fi rezistat. De altfel, învățătura din străbuni spune: „Dacă te prinde noaptea afară din cort, taie-ți gîtul cît mai poți să-ți mișți mîinile!".

Aburul dispăruse, se transformase într-o chiciură care se depusese pe stîncile din jur, pe Fîntînă... Aceasta părea, acum, construită din zăpadă...

M-am aplecat peste ghizduri. Undeva jos, lucea oglinda apei.. Poate înghețase și ea... Vedeam reflectarea stelelor și o umbră măruntă într-un colț... probabil capul meu...

Am rămas așa, rezemat de piatra acoperită cu chiciură, timp îndelungat... Pînă cînd luna a ajuns deasupra noastră... Am văzut-o oglindită în străfundurile Fîntînii: un disc albgălbui lucind în beznă... M-am dat la o parte și l-am chemat pe Orl:

– Privește!

S-a aplecat peste ghizduri și a exclamat, uimit:

– Pînă aici, bătrînul a avut dreptate! Dacă și restul o fi adevărat...

– Vom vedea, l-am întrerupt eu. Poate noaptea de mîine o să fie noroasă... Poate gerul n-o să fie atît de aspru, iar aburii vor ascunde Fîntîna...

Apoi am fugit, cît am putut de repede, spre tabăra ce se vedea în zare. Simțeam gerul pătrunzînd prin hainele groase, din blană, străbătînd, prin carne, spre oase... Orl s-a năpustit în cortul lui, dărîmînd ușa din blană. Am făcut același lucru. Femeia m-a cules de pe jos, mi-a turnat pe gît o cană cu fiertură fierbinte, grasă... M-a dezbrăcat și m-a vîrît între blănurile așternutului. Apoi și-a lepădat veșmintele și s-a strecurat lîngă mine. I-am simțit dogoarea trupului și, încetul cu încetul, m-am dezmorțit... Am onorat-o îndelung, apoi am dormit pe săturate...

M-am trezit pe la amiază. Nu știam ce să fac. M-am fîțîit prin tabără, nerăbdător, tot restul zilei, așteptînd să se întunece o dată...Urma noaptea cea mare...

Îndată ce s-a înnoptat, am luat cinci bărbați puternici și ne-am dus la Fîntînă. Gerul s-a

GRAFICĂ - SERGIU GRAPA

prăvălit iute asupra noastră, mușcîndu-ne cu lăcomie. M-am rezemat de ghizduri, privind oglinda îndepărtată.

Deodată, mi-a venit o idee și am coborît găleata în Fîntînă. Oglinda s-a tulburat, s-a vălurit, apoi, după un timp, s-a netezit din nou. Capcana pentru Lună fusese pregătită...

Cînd Zeița Nopții, în mersul ei pe boltă, a ajuns deasupra noastră, în străfunduri a apărut lucirea argintie. Am făcut semn bărbaților. Au început să învîrtă încet roata, ridicînd găleata. I-am auzit gîfîind.

– Ce se întîmplă? am mîrîit nerăbdător. Grăbiți-vă!

– E prea grea! Nu putem s-o ridicăm! a gemut Orl.

M-am repezit și m-am atîrnat de spițele roții, cu toată greutatea. Lanțul a scîrțîit scurt, apoi a trosnit. Roata s-a învîrtit iute, eliberată de greutate...

Am privit în adînc. Oglinda se spulberase, se tulburase...

Apoi Luna a trecut mai departe, depășind Fîntîna...

Nu reușisem...

Orl a agățat cu un harpon găleata goală, a tras-o sus și a cîrpit lanțul... Trebuia să lăsăm Fîntîna așa cum o găsisem...

Ne-am întors în goană în tabără. M-am lăsat îngrijit de femeie, fără nici un chef. Apoi i-am întors spatele.

În zori am dat ordin să fie strînse corturile. Ne întorceam.

Pe drum, Orl a venit la sania mea. M-a întrebat, plin de speranță:

– Mai încercăm și la anul?

– Poate... Unde o să găsim un lanț mai rezistent decît cel al Fîntînii?

– Știu și eu...

– Gîndește-te!

S-a întors la sania lui.

Mi-am mînat renii, privind zăpada care strălucea ca un metal alb, bine lustruit...

Gîndurile îmi colcăiau prin cap. Ce fusese în Fîntînă? Luna cea adevărată rămăsese pe cer... O umbră, o oglindire nu putea fi atît de grea încît să rupă lanțul... Poate bătrînul avusese dreptate, dar nu întru totul... În Fîntînă nu fusese Luna, ci puterea ei, a razelor ei...Poate că aceasta ar fi putut schimba lumea, așa cum susținuse bătrînul acela necunoscut, culeș din zăpadă, pe jumătate mort... Poate că vorbele lui fuseseră doar aiureala delirului...

În orice caz, în Fîntînă fusese ceva!

În timp ce renii goneau, mă întrebam dacă doream cu adevărat să schimb lumea, s-o fac verde, ca în basmele strămoșești... Oare cea în care trăiam nu-mi oferea destule satisfacții? Să înveți urșii să tragă la jug, să dresezi renii, să fugărești kith-ul uriaș pe gheață, înfigînd adînc harpoane în carnea-i moale... Lucruri demne de un bărbat...

Ce să fac într-o lume verde? Să sap pămîntul, să îngrijesc mlădițele de orz, ca femeile?

Mă îndoiam că o să mă mai întorc la Fîntînă...

Dar Rusaliile erau în fiecare an... Aveam destul timp de gîndit. Poate spre bătrînețe voi vedea altfel lucrurile... Ca străinul în vîrstă pe care-l găsisem degerat... Oricum, trebuia să mă hotărăsc cît mă mai țineau puterile. Altfel, mă aștepta gerul... Sau poate, cuțitul milei vreunui prieten...

Traducere de Liviu RADU

Incursiune în istoria literaturii Horror

Frankenstein - unul din cele mai cunoscute mituri ale literaturii de sorginte romantică, în general, şi a celei horror în particular. Îmbinînd alegoria cu elemente ale romanului gotic în mare vogă spre sfîrşitul secolului al XVIII-lea (între care unul din cele mai cunoscute era *The Mysteries of Udolpho*, 1794, aparţinînd tot unei reprezentante a sexului frumos, Ann Radcliffe), povestirea de aventuri cu filosofia şi elemente ale ştiinţei, Mary Shelley îşi publică - fără a semna - capodopera, *Frankestein: or the Modern Prometheus* (Frankenstein sau Prometeul modern, Albatros, Bucureşt, 1973) pe 18 martie 1818. Fusese scris în toamna anului 1816 pe cînd autoarea nu împlinise încă douăzeci de ani.

Mary Wollstonecraft Godwin s-a născut în august 1797. Tatăl ei William Godwin, era un cunoscut filozof şi scriitor, autor printre altele şi a romanului *The Adventures of Caleb Williams*, 1974, una din primele scrieri de detecţie şi crimă, o operă în care teroarea nu este produsul minţii omului de rînd, ci a oamenilor politici (modernă temă, nu?) - a se vedea *The Aquitaine Progression*, Robert Ludlum, 1984, sau *The Negociator*, Frederick Forsyte, 1989 (Negociatorul, Univers, Bucureşti, 1992). Mama ei, Mary Wollstonecraft, reprezentantă de seamă a mişcării feministe engleze, a murit la naştere, fapt care - coroborat cu decesul în 1815 a primului copil avut cu Shelley - îi va marca profund viaţa şi activitatea literară. Fugind pe ascuns cu Percy Shelley în Europa în 1814, se va întoarce apoi în Anglia unde în 1816 îi se va naşte un alt fiu, William. În mai 1816, împreună cu Shelley şi Claire Clairmont, sora ei vitregă, Mary se mută în Elveţia, lîngă Geneva. În decembrie acelaşi an, prima soţie a lui Shelley se îneacă, iar cei doi îndrăgostiţi se vor căsători la începutul anului 1817. Influenţată atît de scrierile romantice, cît şi de romanul gotic, Mary este atrasă de subiecte destul de lugubre pentru o femeie a acelor timpuri. În prefaţa la ediţia din 1831 a lui *Frankenstein*, scriitoarea descrie geneza romanului: un pariu făcut într-o seară ploioasă a anului 1816 într-o casă pe malul lacului Geneva, între George Gordon Byron, John Polidori, doctorul său şi viitorul autor al lui *The Vampyre*, 1818, Percy Shelley şi ea însăşi; ca urmare a unor discuţii aprinse referitoare la vampiri, fiinţe supranaturale şi la evoluţia ştiinţei moderne, fiecare urma să scrie cîte o poveste cu fantome. Mary se gîndise la ceva care să se adreseze „spaimelor misterioase din străfundurile fiinţei noastre şi să trezească fiori de groază".

Romanul a fost conceput într-un vis (element prin excelent romantic - să ne amintim de visul în care S.T. Coleridge, marele precursor romantic al horror-ului modern, a compus *Kubla Khan*, 1816), în care autoarea a văzut „grozava fantasmă a unei făpturi zăcînd imobilă şi apoi, prin mijlocirea unui instrument cu puteri ciudate, dînd semne de viaţă şi mişcîndu-se greoi, înţepenit". În loc de fantome, acţiunea romanului avea să graviteze în jurul unui monstru ce urma să înspăimînte milioane de cititori şi - în veacul următor - prin nenumărate producţii cinematografice, mai mult sau mai puţin fidele, milioane de spectatori.

Frankenstein începe printr-o serie de şase scrisori adresate de căpitanul Robert Walton surorii sale aflate în Anglia. Aflat în apele Arcticei, acesta zăreşte într-o bună zi o siluetă monstruoasă deplasîndu-se într-o sanie pe întinderile apei. Peste cîteva ore, cîţiva dintre marinarii săi salvează un bărbat aflat în stare de inconştienţă pe gheaţă. Revenindu-şi în scurt timp, acesta declară că se numeşte Victor Frankenstein, om de ştiinţă din Geneva şi povesteşte despre experienţele sale prin care dorea să creeze o nouă viaţă, construind o urîaşă creatură umană din diverse organe şi părţi „recuperate" de la fiinţe deja moarte, o creatură atît de hidoasă şi înfricoşătoare, încît îl determină pe însuşi creatorul ei s-o respingă. Numai că monstrul se reîntoarce pentru a-l ruga să-i asigure şi o tovarăşă de viaţă. La început, Frankenstein acceptă, dar dîndu-şi seama de posibilele urmări dezastruoase ale faptei sale, distruge creatura cînd aceasta este aproape gata (nu la fel procedează şi diabolicii savanţi moderni!) Monstrul află adevărul şi se răzbună ucigîndu-i prietenii şi familia. Victor urmăreşte monstrul prin gheţurile eterne ale Arcticii, dar moare pe vas după ce-şi termină povestea.

Frankenstein este un horror gotic şi în acelaşi timp important roman SF. Esenţa lui este încercarea - dar şi eşecul - unui salvator de a crea viaţă artificială, numai că acest experiment ştiinţific se întoarce împotriva celui care l-a iniţiat (tema este mult folosită în literatura secolelor XIX-XX - a se vedea de exemplu, *The Island of Doctor Moreau* H.G. Wells, 1896/ Insula doctorului Moreău, Bucureşti, 1962; *Watchers*, Dean R. Koontz, 1987; *Mutation*, Robin Cook, 1989; *Firestarter*, Stephen King, 1980).

Florin Mircea TUDOR

(va urma)

BOOKSHOP

Ultimele noutăţi Horror în Anglia

LEOPARD (Leopardul) de Richard La Plante, Warner Books, Little, Brown and Company, London, 1995, 399 pg. şi STEROID BLUES (Stereid Blues) de Richard La Plante, Little Brown and Company, London, 1995, 341 pg., hardcover.

Născut în 1948 în Pennsylvania, Richard La Plante a studiat psihologia şi literatura înainte de a deveni psihiatru la un spital de boli nervoase din Massachussets; a fost actor neprofesionist şi cîntăreţ rock într-o formaţie numită *Revenge*. Romanele sale (în afară de cele două în discuţie, a mai scris *Mantis)* sînt o combinaţie horror-thriller în care utilizează cu mare abilitate aspecte din cazurile întîlnite în profesia sa de psihiatru. Eroul celor două romane este medicul Josef Tanaka. În *Leopardul*, el se întoarce după cincisprezece ani în Japonia pentru a asista la funeraliile fratelui său. Aici află ceea ce toată lumea încerca să-i ascundă - faptul că Hiro fusese asasinat în mod sălbatic. Ajutat de prietenul său, detectivul William Fogarty, Tanaka pătrunde în lumea interlopă a Tokio-ului, dominată de bandele yakuza, în căutarea celei mai perfecte maşini de ucis, Ken Sato, propriul său văr. Un roman violent despre o Japonie în care dăinuie încă dorinţa de răzbunare. *Steroid Blues* a fost inspirat dintr-un accident pe care autorul l-a avut în copilărie şi în urma căruia a stat trei luni cu un aparat ghipsat în jurul gîtului, timp în care a fost tratat de tot felul de steroizi pentru stimularea musculaturii corpului. În următorii ani, La Plante devine un culturist cunoscut, experienţa sa şi certitudinea că tratamentul cu testosteron induce puternice efecte secundare, în special la femei fiindu-i de mare folos în pregătirea acestui roman. Un doctor cunoscut este ucis cu atîta ferocitate încît toate oasele îi sînt sfărîmate. Descoperirea unor casete video cu activitatea sexuală a doctorului John Winston Flint, pune ancheta într-o nouă lumină - se află astfel că acesta asigura steroizi unui proprietar de salon de culturism în schimbul unor şedinţe sado-masochiste. William Fogarty şi Josef Tanaka pătrund încă o dată în lumea cumplită a crimei şi a drogurilor ce distrug treptat mintea celor care le consumă. Un roman horror de o mare profunzime şi violenţă.

Florin Mircea TUDOR

MĂRTURISIRE

Doresc să mărturisesc ceva cititorilor mei. Sper să mă înţeleagă şi, dacă e ceva de iertat, să mă ierte. Voi începe cu un pic de istorie. În 1453, în timpul bătăliei de la Belgrad, strămoşul meu Marcu, a fost înnobilat de Guvernatorul Ungariei, Ioan Corwin de Hunedoara. Acest Marcu de Sălăşnea a avut mulţi urmaşi, toţi luptători buni, dar administratori nepricepuţi. Familia a sărăcit iar pe la 1780 s-a mutat în Bucovina. Aici, numele a fost transcris în actele austriece Selesnea sau chiar, ţinînd seama de faptul că „s" se citeşte „z" în germană, Zeleznea. Sau, uneori, Zelaznea. O ramură a familiei a avut şansa, prin mila cancelariei imperiale, să se pomenească botezată Zelea sau chiar Zelinschi. Bunicii mei au emigrat în America în 1910, luînd cu ei singurele avuţii ale familiei: hrisovul de înnobilare al strămoşului nostru şi colecţia de basme şi legende aromâne alcătuită de tatăl bunicii, preotul Moga din Braşov, care se stabilise acolo fugind din Bitolia pustiită de turci.

În 1933, cînd tata s-a căsătorit cu mama (din familia Boldur, tot din Bucovina) în Germania ajunsese la putere Hitler. Iar în România, un văr primar al tatei, din ramura Zelea, îşi luase numele neaoş de Codreanu; adept al dictaturii hitleriste şi conducător al unei mişcări extremiste, Corneliu Zelea Codreanu a încercat să-şi contacteze rudele din străinătate, pentru a face rost de fonduri şi adepţi. Ştiind poziţia americanilor faţă de extremiştii de dreapta sau de stînga, părinţii mei au decis să-şi schimbe numele şi să-şi renege originea. Nu puteau să se dea drept anglo-saxoni sau membri ai unor comunităţi mai largi, ale căror obiceiuri nu le cunoşteau. Aşa că au ales tot o naţie din preajma celei reale, dar mai bine văzută: cea cehă.

Deci în 1937, cînd m-am născut în Ohio, nu mai dovedea nimic originea mea românească...

Succesiunea de dictaturi şi încadrarea României în blocuri militare ostile Statelor Unite m-au făcut să păstrez secretul.

Voi dovedi însă că, prin opera mea, am rămas credincios naţiei din care fac parte. În „Nemuritorul" folosesc legende aromâne (deşi le prezint ca fiind greceşti), iar în ciclul „Nouă prinţi din Amber" eroul principal se numeşte Corwin, ca viteazul al cărui portret a fost păstrat de părinţii mei lîngă icoane. (Am înţeles că în România se foloseşte grafia Corvin, dar noi am rămas, în familie, credincioşi celei germane, obişnuită în Bucovina noastră).

Aş fi surprins dacă în opera mea s-ar descoperi vreun element de mitologie cehă. N-aş fi avut de unde să-l aflu!

Părinţii mei au ţinut să învăţ să scriu şi să vorbesc româneşte. Descopăr acum, la peste zece ani de la moartea lor, că mă descurc încă...

De ce, după atîţia ani de secret, dau totul la iveală?

Domnul Ghidoveanu, cu care am luat legătura cu ocazia publicării romanului meu „Nemuritorul", mi-a explicat, într-o scrisoare lungă, schimbările petrecute în România. Înţeleg că unchiul meu nu mai constituie un motiv de ruşine, chiar dacă nu-i de laudă.

Tot prin domnul Ghidoveanu am cunoscut lucrările SF din România. Mi se pare ruşinos că nu-s cunoscute în întreaga lume. De aceea am decis să acord două burse anual, pentru ca scriitorii români să vină în America şi să se facă ştiuţi de publicul american.

Bursele se dau pe durata unui an. Încep din septembrie şi ţin pînă în septembrie anul următor. Prima serie începe în 1995. Va fi constituită din domnii Victor Stoica şi Liviu Radu. Primul pentru că-i un tînăr de viitor, al doilea pentru că-i autorul român care-mi place cel mai mult şi trebuie să-l ajut să se afirme în viitorii cinci ani, altfel se iroseşte degeaba.

În 1996, Don Simon şi Sebastian A. Corn (îi felicit pe cei doi pentru pseudonimele lor, uşor de acceptat de către americani).

Apoi, vom mai vedea...

Sper ca în felul ăsta să-mi plătesc datoria pe care cred că o am faţă de patria părinţilor mei.

Al dumneavoastră sincer,

Răzvan, cavaler de Sălăşnea, mai bine cunoscut sub numele de Roger Zelazny

Harry T. Francis

Dumnezeu strigă: „Drepți!"

Prima echipă muri în lift. Fanaticii lui Allah nu citiseră Biblia. Erau o țintă ușoară pentru micro-îngerii de sinteză, care le aduseră pacea, mîngîindu-i ușor pe fețele nerase, după ce se săturaseră de sînge. Și, chiar dacă ar fi citit-o, cei patru n-aveau de unde să știe care verset zăvora colivia heruvimilor. Vaticanul își rafinase metodele de securitate, profitînd din plin de zestrea pe care i-o adusese mariajul cu lumea științei. Iar versetul era schimbat zilnic de computerul cardinal.

La două sute de metri sub pavajul Pieței San Marco, în capela de comandă, Fra'Luca Massini înregistră incidentul cu o ușoară tresărire a degetelor sale lungi, împletite pentru rugăciune. Părea singurul personaj fără o treabă precisă în ordinea rigidă a neofiților ce supravegheau pe monitoare fluxuri de imagini, în dansul episcopilor tehnicieni. Marele ochi electronic era înconjurat de prelați cu licențe în fizica Microuniversului, macerați prin asceza sistemelor de ecuații diferențiale, ce-și trăiau astăzi clipa lor de glorie.

Fra'Luca se ținea departe de ei, ca să nu le tulbure rugăciunea ultimelor reglaje, dar nu era îngrijorat. La momentul potrivit, el va vedea primul adevăratul chip al lui Dumnezeu.

A doua echipă fu mai norocoasă. Deghizați în pelerini, arabii părăsiră traseul rezervat vizitatorilor și se strecurară în labirintul de coridoare folosit de funcționarii Bisericii. Echipamentele portative de bruiaj biruiseră video-camerele de supraveghere, dar norocul i-a părăsit atunci cînd un Veghetor elvețian putu să-și lanseze mesajul telepatic de alarmă. Degeaba fi necinstiră Fanaticii cadavrul - era prea tîrziu. Garda își făcu apariția în 30 de secunde iar în urma ei rămaseră bucăți de carne omenească, pereți ciuruiți și fum de napalm.

Ochelarii lui Fra'Luca scînteiau în culorile display-urilor. Semioticienii încă mai lucrau la ramificațiile băncii de date, cuprinzînd milioanele de simboluri întîlnite sau create de om, în calea sa spre Cel Suprem. Toate mandatele budiștilor, icoanele ortodocșilor sau abstracțiile sacru-spațiale ale tehno-catolicilor așteptau momentul confruntării. Ele și un infinit de alte lucruri - căci Dumnezeu se poate ascunde și în spirala cochiliei melcului. Simbolurile erau legate de imagini pe înțelesul tuturor prin punți de logică plurivalentă - căci Dumnezeu este abil. Acum Vaticanul era pregătit să releve oricui adevărata Față a lui Dumnezeu. Și știa unde să-l caute pe Cel Ce Se Ascunde de atîta vreme.

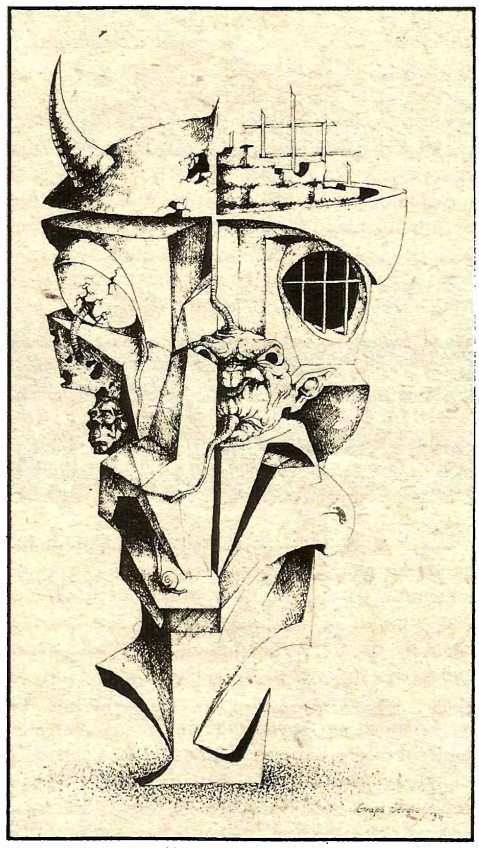

Grafică - Sergiu Grapă

A treia echipă a Fanaticilor lui Allah se afla la trei kilometri, în linie dreaptă, de Cetatea Vaticanului. Închiriase un apartament la ultimul etaj al unei pensiuni romane. De aici, panorama era splendidă, o mare de case vechi, roșii, din care răsăreau turlele albe ale Basilicii. Aceeași priveliște putea fi observată și pe monitoarele de control ale lansatorului de rachete, numai culorile diferau. Rachetele priveau cu ochi sensibili la căldură. Ochii lui Murad erau închiși. Aflase de eșecul fraților săi și-i plîngea fără lacrimi. Dar creierul îi era limpede - știa că obrazul lui Allah va fi necinstit de păgîni, dacă nu aplică soluția finală. Fața Sfîntă trebuie protejată cu un val gros de fum. Clasic sau nuclear... Tovarășii săi tocmai eliberaseră fereastra și reglau rampa. Cele patru tuburi străluceau. Murad verifică țința (o Cruce de pe Basilică) și reglă temporizatorul la trei minute. Timp suficient ca echipa să părăsească pensiunea. Iar peste trei minute, patru explozii (dintre care una nucleară) vor marca victoria lui Murad în acest Jihad nemaiîntîlnit. Dar Murad se înșela. Rusul care-i vînduse rachetele nu-l considerase om de încredere și-i livrase patru încărcături convenționale. Iar Motocicliștii Papei tocmai pătrundeau în forță în pensiune. Microscopul electronic fusese reglat asupra mostrei de aur din Sfînta Țiară. De fapt, mostra dispăruse în adîncurile sale. Oamenii Bisericii considerau că Dumnezeu trebuie căutat în infinitul mic, la limita materiei. În aur, de exemplu. Dincolo de atomi. În acea imagine a nevăzutului, care va fi comparată cu tot ce mintea omului a catalogat ca simbol. Iar simbolul va fi transformat într-o imagine comună. Va fi Dumnezeu un patriarh cu barbă albă sau va fi o sferă? - se întreba Fra'Luca. Va fi un sonet sau un miel? Nu avu prea mult timp să viseze, întrucît microscopul forma deja o imagine digitală a marginii lunii. Era o structură perfect ordonată, munții atomici gălbui fiind uniți de vaste văi verzi - forțele de legătură. Prelații avură senzația că plonjează către Paradis, pe măsură ce scara de mărire se modifica. Electronii, prea mari, nu mai foloseau și fuseseră înlocuiți. Acum imaginea era neclară și întîțișa fire în mișcare.

– Aplicați procedura de identificare simbolică și transferați rezultatul numai pe monitorul meu! ordonă Cenzorul Papal Special, Fra'Luca Massini. Și, în timp ce două rachete loveau, zguduind zidurile, prelatul își făcu semnul crucii, cu spaimă. Ecranul îi transformase filamentele în șiruri de soldați ce defilau în cadență. Iar un sergent major, roșu în obraz, îi privi din adîncul materiei și-i strigă:

– Drepți, măi!

Traducere din limba hindi-
Cristian Cocea

Proza de debut a lui H. T. Francis

Motto:
„Fii obișnuit și ordonat în viața ta ca să poți fi violent și original în creațiile tale".
Gustave Flaubert

Remus CERNEA

X

FRANK ZAPPA

Revenind la tematica romanului „Mașinăria Rock and Roll" (Eroi neînsemnați) de Norman Spinrad (vezi Muzica sferelor, ep.6 - The Doors - din JSF nr.110), vă voi supune atenției aspecte ale vieții și creației unui alt mare muzician pomenit acolo - Frank Zappa.

S-a născut la Baltimore (statul american Maryland) în 21.XII.1940. La 10 ani, familia sa se mută în California. Curînd Frankie va descoperi muzica clasică (Stravinski), contemporană (Varesse, Penderecki); Rock'n'Roll-ul și Blues-ul (Howlin'Wolf) care îi vor marca profund personalitatea și îl vor influența substanțial în cariera sa.

La 14 ani Zappa a scris primul poem simfonic, la 18 ani începe să imagineze primele nuvele science-fiction (!!) și la 20 de ani compune muzică clasică. În adolescență a efectuat și cîteva experiențe chimice care s-au lăsat cu explozii ce puteau să-l coste mult...

Prin 1962 a închiriat un studio pentru a produce un film SF. Pentru aceasta, a întocmit un scenariu bazat pe ideea călătoriilor în timp, a construit o rachetă din carton, în două dimensiuni, total neverosimilă și a oferit informații presei cu privire la proiectul său, sperînd să găsească o sursă de finanțare a lui. Aceasta însă nu a apărut și, astfel, filmul „Captain Beefheart vs. The Grunt People" a rămas doar un vis frumos sau un film care a rulat doar în mintea unei singure persoane.

Pe de altă parte, în 1960, Frank Zappa a realizat împreună cu alți 52 (!) de muzicieni coloana sonoră a filmului „The World's Greatest Sinner", iar în 1963 muzica filmului „Run Home Slow".

În 1964, la Cucamonga formează grupul *The Mothers*, numit mai tîrziu „The Mothers of Invention", imprimînd după doi ani primul lor album (dublu) „Freak Out!" la casa Verve Records. Acesta este primul dublu album din istoria rock-ului și primul care dedică o față întreagă unei singure compoziții, ce se constituie într-o critică acidă la adresa societății americane. Show-urile lor originale erau astfel caracterizate de revista *Life* în articolul „The New Rock": „Pe scenă există posibilitatea să se întîmple orice: sînt mutilate păpuși, o mască de gaze este expusă cu ostentație, un sac este desfăcut și din el se scot legume și zarzavaturi care sînt atent examinate; se aud apoi niște grohăieli și brusc, *The Mothers* cîntă piesa *Dead Air* (Aer mort). Apoi se opresc, se așează pe jos (timp în care lui Zappa i se lustruiesc pantofii) și stau așa, nefăcînd nimic, pînă ce publicul devine furios. Atunci Zappa, calm, se apropie de microfon și întreabă audiența: „Am reușit să vă enervăm, nu-i așa?" -

În 1970 prezintă alături de Zubin Mehta și orchestra sa „The Los Angeles Philharmonic", în fața unei audiențe de 11.000 de spectatori lucrarea „200 Motels". Despre acest experiment, un critic de muzică clasică, Martin Bernheimer, scria în iunie 1970: „Efortul lui Mehta și al lui Zappa constituie evenimentul muzical cel mai controversat de la premiera mondială a lucrării „Rite of Springs" a lui Stravinski..." Anul 1971 l-a găsit pe Zappa regizînd alături de Tony Palmer filmul, „200 Motels" ce s-a vrut a fi o istorie a grupului. În el apar și Ringo Star (Beatles) și Keith Moon.

Frank Zappa observă că Rock and Roll-ul devine plictisitor cînd, în afara celor de la radio și de la companiile producătoare, ajunge pe mîna jurnaliștilor. Ei decid dacă un grup este „bun" ascultînd cîteva bucăți de pe primul lor album. Apoi, dacă al doilea album este diferit, ei scriu că grupul este ratat, că nu este consecvent". Presa Rock trimite, de obicei, un mesaj artiștilor că ar trebui să o țină tot așa: „Nu schimbați. Dacă o faceți, vom spune că noua voastră înregistrare este un „shit". Apoi tipul de la compania producătoare, care nu știe nimic despre muzică, în afară de ceea ce scrie în „Rolling Stones", va citi în revistă și va gîndi: „grupul ăsta e mort - hai să băgăm banii în următorul". Deși, un puști care ascultă albumul ar putea să spună: „Go Fuck Yourself! I like it!" (Într-o traducere „adaptată" - Du-te dracului, mie-mi place!).

Zappa le mulțumește acestora din urmă afirmînd că astfel de ascultători au făcut posibil ca el să rămînă în muzică. „Pentru fiecare tip de muzică", există tineri care cred că revistele nu știu despre ce vorbesc. Aceștia cînd vor admira un grup sau un alt stil de muzică, vor lupta pentru ele...

(Va urma)

Motto: „Omul nu este sociabil de la natură. Omul este în mod natural un egoist, caută numai binele său propriu, este insensibil față de cel al altora."
(Thomas Hobbes)

Harry T. Francis
Omul care știa adevărul și n-a făcut legea

Stau pe treptele Teatrului Național. Privesc mulțimea care se strînge dezorientată. Încerc să-mi închipui ce ar putea urma. De asta nu știu ce să simt. Puțină teamă?

Cu două nopți în urmă am avut visul. Îl numesc visul pentru că s-a petrecut în somn. N-am curajul să-i spun revelație. Am fost luat din lumea mea și trecut „dincolo". Nu știu despre care „dincolo" e vorba. Am fost strecurat printre niște buze moi și am ieșit în partea cealaltă ca un dop dintr-o sticlă. Pluteam pe deasupra unui strat de nori albi, cu reflexe rozalii, pufoși, ca niște buculițe de bbeci desenate de Walt Disney. Pînă cînd mi s-a dezvăluit din întîmplare dedesubtul, solul, la numai cinci metri, pietros, mucilaginos, saturat de reptile și viermuială. Atunci am transpirat instantaneu. Sudoarea a căzut ploaie acidă, evaporînd un nor. M-a izbit o scurtă explozie de abur urît mirositor. Vocea a venit de niciunde. Eu i-am spus Spiritul, urmînd instinctul oamenilor de a numi totul pentru a-și crea o lume palpabilă în jur. A început fără nici o introducere cu amenințări, avertismente și alte asemenea. I-am propus s-o ia mai ușor că nu-nțeleg nimic. Spunea ceva de genul că noi, oamenii, sîntem pe marginea prăpastiei. Că Raționalul se revoltă. Entitățile sale ne subminează autoritatea, dominația. „N-ai observat nimic ciudat în ultimul timp? Ești avocat. Dreptul este baza lumii voastre și „lanțul" Raționalului. Voi, juriștii, ar trebui să remarcați primii".

Da, remarcasem: Monica, secretara, își schimbase tipul de chiloți, iar Tabi, șeful meu, era cu ochii numai pe ei. Crezusem că Spiritul o să se supere și voi putea să visez și eu ceva ca lumea. Dar el, nimic. Din prea mult umor, ori din lipsa completă a umorului, continuase: „Nu, ceva și mai ciudat. Cu contractele voastre, aplicarea legii, chiar cu însăși știința dreptului?" Chestia m-a pus pe gînduri. Într-adevăr, în ultimul timp ne-am trezit deseori că termenii înțelegerilor se modifică subtil, că legea se schimbă peste noapte (de-aia am și strigat unde trebuia: „Nu e constituțional!"). Nu e nevoie decît de un cuvînt în plus, uneori doar și de o literă, și gata. Totul capătă alt sens. Au ieșit încurcături mari, mușamalizate deocamdată. Corectăm din memorie textele scrise, dar e greu să le ții în frîu pe toate. Apoi unii au început să uite. Firescul se strecoară lunecos printre noi.

Mulțimea din piață devine agitată. Oratorii de moment își scuipă inepțiile, apoi tac încruntați. Oamenii își reiau discuțiile. De fapt nimeni nu știe nimic. Toți sunt neliniștiți, dar nu cunosc motivul. Așteaptă ca altcineva să apară să le spună CE E! Însă nu apare nimeni. Sînt cel care cunoaște Adevărul. Dar oare mă pot duce la ei și să le spun: „Ieri noapte, un Spirit m-a luat și m-a dus într-un tărîm de fundulețe roz, unde mi-a vorbit de... De ce?" Cine-ar putea înțelege ceva?

Spiritul mi-a zis că trebuie acționat urgent și în forță, altfel mileniile de istorie se duc dracului. Totul a început odată cu asocierea, cu Contractul Social, cu abordarea Raționalului prin drept și închiderea Entităților în Norme. Asocierea a strîns oamenii în societate și le-a pus la dispoziție primul set de norme de conduită. Legea și-a tras puterea din rațional și l-a supus. Dar e mult de atunci și oamenii cu viețile lor scurte au uitat. Au uitat și n-au supravegheat și întărit „lanțul" sclaviei. Pe care Entitățile raționale l-au slăbit de-a lungul secolelor, îndreptînd dezvoltarea Dreptului spre alte direcții. Pregătind eliberarea. Trebuie găsită o nouă soluție care să le înlănțuiască la loc. Pe moment m-am surprins gîndind cam ce drepturi avem noi asupra Entităților? pe ce ne bazăm supunerea lor? La care Spiritul s-a supărat pentru prima oară: „Idiotule. Cînd ți se spune - alege: supraviețuiesc oamenii, sau entitățile? - ce mai aștepți? Ai accepta să sacrifici omenirea pe altarul unei moralități pe care nici nu știi dacă ele o au?" L-am aprobat vag rușinat, dar ce puteam face eu? O nouă cale de supunere. Care să fie și de ce nu ne îndrumă El? „Ca să existați, trebuie să vreți să existați!"

Atmosfera în Piața Universității este din ce în ce mai apăsătoare. Mulțimea se ceartă deasupra ziarelor, cărților, actelor. Totul se metamorfozează, își pierde sensul.

Dar Soluția e o Lege! Trebuia ca omul să dea LEGEA. Să prindă Raționalul într-o nouă capcană, mai mare, mai puternică decît Contractul Social. Contractul e legea părților. Dar LEGEA ar fi ceva obiectiv, universal, aplicabil existenței. Ar lega în mod obligatoriu și fără putință de negociere. Unde va fi Lege, nu vor exista terți.

Se întîmplă ceva. Mulțimea se agită tot mai tare. Aruncă hîrtiile pe care le ține în mîini ca pe o simplă maculatură. Hîrtie igienică. Îmi dau seama că un singur om cunoaște Adevărul și dacă pentru mine actele mele mai au importanță, pentru ei probabil și-au pierdut-o. Simt în aer plutiri, vibrații. Transformarea se petrece cu repeziciune. Lumea Noastră se modifică, eliberîndu-se. Însăși structurile moleculare ale corpurilor înconjurătoare devin nesigure în pozițiile pe care le-am aranjat noi, la început. Care paștele mă-sii e Legea aia?

Deodată, orașul amuțește. O tăcere ca înainte de existență. Un pîrîit groaznic explodează în timpane. De parcă albastrul cerului se crapă, lăsînd vidul să cotropească înăuntrul. Privim îngroziți spre înalturi. O ninsoare în mijloc de vară. Ninge cu bucățele mici de hîrtie. Lumea albește sub potop.

„Contractul social a fost rupt", îmi șuieră la ureche Spiritul. „Adio, Omule!".

OMUL CARE ȘTIA ADEVĂRUL ȘI N-A FĂCUT LEGEA - îmi încercuiește capul cu o bandă de foc și mă ridic înspăimîntat. Vara asta e tare frig!

Mulțimea se împrăștie în tăcere. Clădirile și-au refăcut structurile și împrejurările arată ca după un cutremur. Copacii s-au înălțat țipete negre spre cer. Oamenii - capete plecate, priviri iuți și furișate, de animale hăituite. În Piață au rămas numai cei mai puternici. Privindu-se amenințători și îngrijorați. Lupta pentru supraviețuire începe.

Care dracu' e LEGEA aia?

Traducere - COSTI GURGU

PREMIUL EDITURII SAMUS 1994

PREMIILE CONCURSULUI „BRAIN '94"

MARELE PREMIU - 40 000 lei
Vintilă Stănescu -
„Și dacă ninge, Crăciunul va veni..."
Premiul Brant - 35 000 lei
(în cărți oferite de biblioteca Brant)
Ana Veronica Mircea -
„În culise"
Premiul emisiunii „Planeta SF" de la Canal P+ Brașov - 45 000 lei în cărți oferite de librăria Șt. O. Iosif a firmei LIBRIS
Doru Stoica
„Password "Monk"
Mențiune I - Petrică Sîrbu
„Ana"
Mențiune II - Liviu Surugiu
„Răul de înălțime"

DEBUT

Harry T. Francis
GREIERII ACESTE CUVINTE

Greierii au apărut într-o nișă ecologică ce le ducea lipsa. Au apărut datorită grijii pe care o poartă grijulia Mamă Natură tuturor creațiilor pe care le are pe conștiință.

Apăruse omul, da, acel om care în viitor avea să facă multe isprăvi și pentru a-l determina să se desprindă de lumea animalelor, au apărut greierii; ideea era ca greierii cu al lor cîntec de greier să-l facă pe omul încă destul de prostuț să înceapă să se întrebe de unde vin aceste vibrații cu o asemenea frecvență în spectrul audibil.

Astfel a început evoluția omului care auzind greierii glăsuind a început să se întrebe, să cerceteze, să gîndească, să studieze, s-a dus la școală, la facultate, a spălat vase în timpul liber ca să aibă cu ce-și plăti cursurile, și tot așa *step by step* a ajuns în spațiu pe îndepărtatele cîmpii ale universului *Where No One Has Gone Before*, unde a descoperit secretul greierilor. Așa credea el, omul.

Greierii merită un monument dacă nu la scară mare, cel puțin la 1:1 (statuie ecvestră).

The end (?)

Traducere Adrian Chifu

Nota traducătorului. În "Istoria SF-ului modern anglo-saxon", pag 250, aliniatul 3 J. Sadoul spunea „Mult timp s-a crezut că proza de debut a genialului scriitor H. T. Francis este Dumnezeu strigă drepți. Cu ocazia unei Convenții am avut șansa și bucuria de a-l cunoaște pe scriitorul din cauza căruia Fredric Brown se va sinucide. Și am aflat că adevăratul debut s-a petrecut în 1957, în revista STORIES cu short-short-short-story Greierii".

În imagine poza ce a însoțit prezentarea autorului.

HARRY T. FRANCIS:
M-AM SĂTURAT ! VĂ ÎN PE TOȚI !

Traducere din malgașă de

Sebastian A. Corn

– Să știi, c'am să mă omor! a horcăit Pamfil, ciur de beat.

– Ete'al dracu'... ia să văd! a zis nevastă-sa.

Pamfil a luat-o spre bucătărie, izbindu-se de vitrina cu chinezi din plastic. Gelu ăl mic a hohotit ca o mașină care nu pomește pă motive dă baterie. Așa rîdea el.

– Hă, hă, hă,... să omoară tata!

Toți s-au strîns în fața bucătăriei, Vali, sugarul, inclusiv. El nu învățase încă să rînjească. Era un tip apatic, lovit de damblaua națională: sugea de zor. Cuplat la țîța măsii, se pregătea pentru competițiile zonale postpubertale de coniac-canoe și halbere.

– Hai, dă-i drumu'! a zis Cristina, săltînd sugarul într-o poziție ergonomică. Tocma'bună de sugiuc.

Tacticos, Pamfil a luat cuțitul dă pă masă, s-a uitat la țăișul lucios (se clătina ca o gîscă șchioapă) - după care, l-a împlîntat în burtă cu un gest brusc, cam așa cum *fuck* japonezii. Pamfil n-auzise în viața lui dă Japonia, da' văzuse filme cu Brusli. Și-a rotit lama în abdomen, privind triumfător la restul familiei:

– Na! Na, că mă omor!

Îl sorbeau cu toții din ochi, lingîndu-se pă buze.

– Te omori pe naiba... nu vezi că n-ai nici pă dracu'? a pufnit Cristina, potrivindu-l iar pă Vali la sîn. Știa ea că patria are nevoie de cetățeni hrăniți natural.

Lu' Pamfil i-a căzut falca... i-ar mai fi trebuit o mînă ca să-și clepseze gura, că alea naturale erau încleștate pă cuțitul dă pîine, înfipt pînă-n prăsele. Da' din Pamfil nu curgea nici o picătură dă sînge.

– Măă! fir-ar paștele mă-sii al dracu'! - Pamfil își holba ochii, nervos.

Cineva a bătut la ușă. Uite că venise și Iulică, frac'so - cumnatu' papagalului din bucătărie, chiflă ăla care se spinteca dă zor fără rezultate palpabile.

– Ce morții mă-sii mai faceți? sănătoși, voinici? a răspîndit Iulică o aromă subtilă dă țuică limpezită cu Dero.

– Ia fii atent la Pamfil! Cică să omoară! Și-a băgat el cuțitu-n burtă, da' tot dăgeaba!...

– Ce etaj i-aici? i-au sticlit ochii lu' Iulică.

– Sîntem la cinci, unchiu'! a croncănit Gelu, cu vocea aia a lui de bloc-motor rablagit.

– Lasă cuțitu' cumnate, și hai pă balcon! Nu vrei să faci o treabă ca lumea?

– Ba da! a șuierat Pamfil, nervos. Își mușca buzele și se cresta pe gît cu cuțitu', de parcă și-ar fi tras palme - da' sînge tot nu curgea - Hai că vin imediat!

S-au strîns pă balcon. Gelu s-a urcat pă borcanele dă murături, numa'-numa' ca să vadă mai bine, jigodia! Iulică s-a aplecat peste balustradă și a respirat adînc, iar Cristina a început să-l legene pă Vali:

– Hai că s-omoară tac'to!

– Băă!... dacă reușești să sari pă cablele alea dă la trolebuz treaba e ca și sigură - a explicat Iulică, doct și s-a întors spre Cristina, rîgîind discret, ca un proletar educat ce era - Auzi, fă? N-ai niște bicarbonat pîn' casă? Mă arde al naibii dă la țuică...

– Stai să s-omoare ăsta și-ți dau o pungă întreagă! –Da' să-l văd p-ăsta mort!

– Ce zici? Poți? s-a uitat Iulică la Pamfil, întrebător.

– Al dracu' să fiu dacă nu pot! a răspuns Pamfil, hotărît. S-a cățărat pe balustradă și s-a aruncat în gol tocma' cînd trecea troleibuzul 93.

Iulică își supsese degetul și-l ridicase în aer.

– Hai că-l ajută și vîntu'!...

Crash! Boom! Bang! - Pamfil a răcnit de moarte în timp ce lumea începuse să alerge spre el din toate părțile. Căzuse direct pă trolee, le scosese de pe cabluri, făcîndu-le să se bălăngăne ca niște... ehh... ca niște alea bleguțe, așa...

– Ete'al dracu'! Tot n-a murit! a căscat Cristina ochii.

Buimac Pamfil se ridica în mijlocul carosabilului, trăgîndu-și pantalonii din vine. Se uita nedumerit la cablurile care făcuseră scurt-circuit - troleibuzul luase foc și călătorii se repezeau afară pe ușile larg deschise.

– Băă!... da'i rezistent, cumnatu'!

Și chiar că era! A făcut cîțiva pași, împleticindu-se, s-a împiedicat și a nimerit sub roțile unui RĂBE dă 7 tone. Camionul s-a urcat pă el, a cloncănit ca un tanc sovietic, a mai rulat cîțiva metri și a intrat în troleibuz, bușindu-l într-un vacarm de geamuri sparte și table îndoite.

– Ei, băga-mi-aș... las' că știu lo ce-i de făcut! - s-a enervat Iulică. Se uita la Pamfil cum se așezase lîngă refugiu, cu mîinile în șolduri. Răcnea ceva la șoferul camionului - ăla cobora din combină, așaa, încet, ca și cum s-ar fi înfășurat în jurul unui copac.

Ce dracu'? - că de la etaju' cinci nu se'nțelegea nimic! Bizar! Șoferu' hăulea și el ceva despre o manivelă, da' tremura tot. Tremura tot, și scotocea pîn' lada cu scule:

„Manivela! Vreau manivela!" s-a auzit vocea lui, perforînd vacarmul străzii.

Au coborît și ei din apartament, gata să-l culeagă pe Pamfil.

– La fabrică! Mergem la mine la fabrică! a decretat Iulică și s-au urcat cu toții în primul tramvai care ducea spre IMGB.

– Tata vrea să se omoare! grohăia Gelu, în timp ce Pamfil se pipăia din creștet pînă în tălpi. N-avea nici pă dracu'!

Tramvaiul a frînat la o intersecție. Urlete și înjurături. Numai că Pamfil a zburat în cabina vatmanului, spulberîndu-i plexiglasul și, cînd a încercat să se apuce de ceva, l-a smuls maneta din bord - și tot a zburat prin parbriz! Tramvaiul a mai scrîșnit din roți, a săltat ca și cum s-ar fi cățărat pe un bulumac, și, în sfîrșit, s-a oprit.

– Am deraiat! a anunțat vatmanul după ce s-a holbat de-a lungul șinelor. Am deraiat. Nu mai mergem nicăieri. Auzi? Pă tine nu te trage curentu' acolo, jos, pă asfalt?

– Mi-e cald! Morții mă-sii, da' tare cald mai e azi! Cît au zis ăștia cu meteorologia? a întrebat Pamfil, ieșind dintre roți, scuturîndu-și

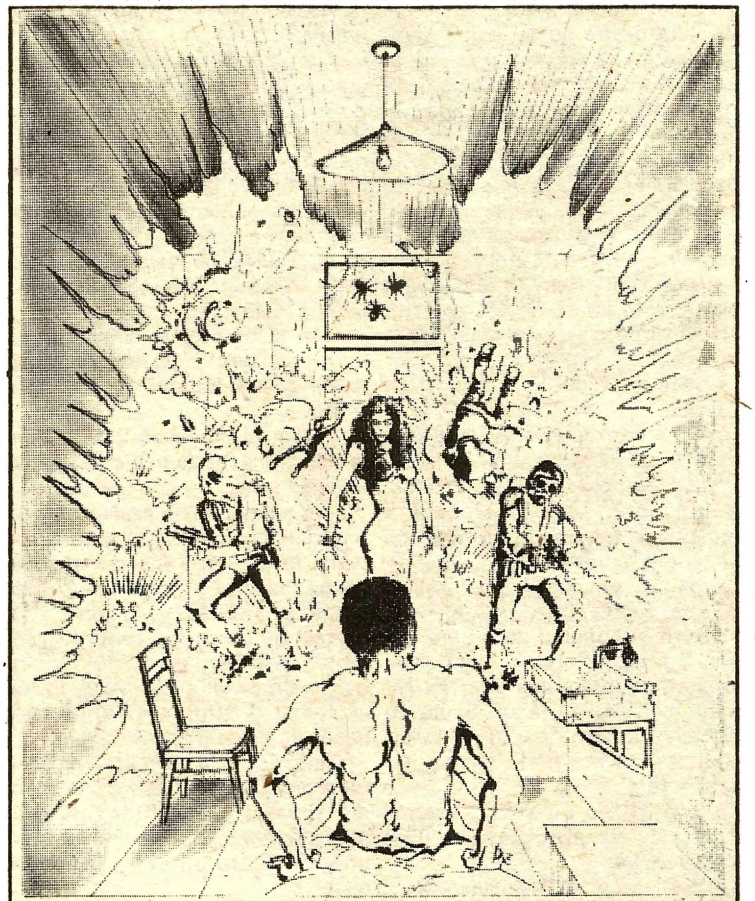

GRAFICĂ - ADRIAN CANCER

Harry T. Francis, autorul de notorietate ubicuă, scrie într-o vilă la Tananarive, provincia Ngng, Republica Malgașă. Adevăratul nume al lui Harry T. Francis este Mangosutu Butelesi, motiv pentru care, în timpul liber, participă la lucrările Congresului Național Sudafrican... sau la lucrările Inkata? - nu e foarte clar.

Cel puțin, în discuția purtată cu Fabrica de Biele-Maniele Corn S.A. Mangosutu T. Francis a fost destul de precaut încît, atunci cînd s-a împiedicat de un arbore cotit din incinta Corn S.A., s-a ridicat de pe jos cu ochii împăienjeniți și a întrebat:

„Bă...da'Corn ăsta, patronu'ăsta al vostru, iar dirijează circulația?"

Nimeni n-a înțeles la ce a făcut aluzie d-l Butelesi. Patronu' era dus să semneze un contract pentru construit capace WC, și, cînd l-am întrebat ce să facem cu marele scriitor, ne-a trimis un pager din ghenă (ghena e casa lu' patronu'):

Puneți-i p'ăia de la montare să traducă textul.

Asta am și făcut. Contractu-i contract. Am întrerupt fluxul tehnologic la scobitorile prezidențiale și am pus muncitorii din secție la tradus. Uite ce-a ieșit...

pantalonii.

Vatmanul a închis un ochi şi s-a scărpinat în barbă. Îl evalua pe Pamfil.

– Auzi? Ai ceva bani pă tine? Măcar d-o roată dă fer să mă scoţi cu mălaiu'... cum dracu' d'ai putut?... Hmm!

– Vorbeşte cu nevastă-mea! Sînt ocupat acum.

– Tata tre'e să s'omoare, nenea! a chelfăit Gelu. Tre'e să s'omoare!

Lu' Pamfil i-au sticlit ochii. Polizoru' să rotea cu o viteză ameţitoare, împroşcînd jerbe de scîntei. A pornit spre tipu' care lucra la sculă, unu' concentrat, cu ochelari de protecţie. Cristina & Vali, Iulică şi Gelu, se ţineau după el, sprijinindu-l din cînd în cînd:

– Zi, tati! O faci acu' este? O faci, nu? plescăia Gelu cu ochii holbaţi. Extrem de curios cum o să lasă toată treaba.

– O fac! - ajuns lîngă muncitor, Pamfil l-a îmbrîncit la o parte

– la fă-mi loc, bă!

– Ce dumnezescriştii mă-tii?!...a început ăla, dindu-şi ochelarii pe frunte. Da' Iulică s-a şi repezit la el:

– E cu mine! E o chestie de onoare! Te-ai citit?

Ochelarii de protecţie s-au aburit pă fruntea proletarului. Procesa cerebral şi, din cauza asta, ridurile i se încinseseră.

– Onoare? Stai să văd ce zice şefu'...

Numa' că şefu' se apropia deja de ei. În cîteva secunde, Iulică i-a explicat tot. Şefu' s-a încruntat şi a dat din cap, înţelegător:

– Corect, Iulică, corect! Românla i-o ţară liberă d'acu'... dacă omu' zice ceva, tre'e s-o şi facă, nu? Băă! - s-a uitat el la muncitorul de la polizor - la adu tu nişte cîrpe aici! Fuga marş! Creştinu' ăsta vrea să s-omoare! Ai chef să ne umple secţia dă borş?

– 'nţeles! s-a repezit proletarul, cu ochelarii dîn ce în ce mai aburiţi.

Pamfil n-a mai stat după el. A pornit polizorul, l-a turat la maxim şi şi-a băgat gîtu' în piatra zgrumţuroasă care huruia, zbîrnîitor. Mai întîi, a ieşit un jet de fum din bărbia lu' Pamfil, gulerul cămăşii l-a zburat, spulberat în sute de confetii de bumbac, apoi s-au auzit nişte rateuri.

– Dă-i şi tu o mînă de ajutor! - s-a enervat Cristina - Nu vezi că nu poate singur?

– Ba văd, fir-ar al dracu'! s-a încruntat Iulică şi s-a încleştat de ceafa lu cumnatu'so' şi a început să-l dea cu capul de polizorul care zomăia din ce în ce.

Nţ! Nţ! Piatra a crăpat, iar scula s-a blocat, bocănind ritmic. Pamfil s-a îndreptat din şale, s-a uita de la unul la altul, şi-a scos haina şi a dat cu ea de podea.

– Asta-i secţie, sau ce morţii mă-sii e? - l-a întrebat pe şeful de tură - N-ai nici un agregat adevărat în toată fabrica asta?

Şeful îl privea, circumspect. Transpirase şi acum mesteca în gol, cîntărind situaţia.

– la hai în hala aialaltă! Am o presă hidraulică dă cinzej'dă tone. Import. Nemţească, pricepi? - s-a uitat, nesigur, la Iulică. Iulică i-a făcut semn că da. Cu presa aia n-aveau cum să dea greş.

– E o sculă ţapănă, nu? s-a interesat Pamfil, din ce în ce mai nervos.

– E nemţească, n-auzi? a zburdat Cristina de pe un picior pe altul, gata-gata să-l scape pă Vali de la sîn. S-au dus dincolo. „Faceţi loc"! dădea din mîini şefu' încercînd să-i împrăştie pe proletari. Da, România era o ţară liberă, adunările populare erau legale, mai ales cînd se punea o problemă de onoare.

– Uite-o! A arătat Iulică scula cilindrică, înaltă de 7 metri.

– la să văd! - Pamfil s-a aşezat în presă - Mă omor, fă! Mă omor! a zis el după o scurtă evaluare a agregatului.

– Ete'al dracu'!... s-a hlizit Cristina.

Iulică a tras de leviere. 50 de tone dă fier au căzut, bubuind, peste Pamfil. De cîteva ori la rînd. Bonk! Bonk! Bonk! - pînă ce presa a început să fumege şi să hîrîie ca un tuberculos din Gara de Nord.

– 'ra-ţi ai deacu' dă capitalişti! a scuipat Iulică într-o parte şi s-a încordat tot, trăgînd de leviere. Se proptise cu piciorul în banc şi se forţa cît de tare putea el... No! Nu mai era nimic de făcut. Scula se blocase, iar Pamfil, cu hainele uşor şifonate, se tîra afară din ea, cu ochii holbaţi.

Iulică a tras un şut în presă. Pamfil s-a apropiat de el, clătinîndu-se:

– Nemţească, ai? Nemţească...s-a bîlbîit el. N-ai v'un veceu p'aici, sau mă piş direct pă agregatu' tău?

Dezamăgit, Iulică i-a arătat capătul halei, apoi s-a întors spre Cristina şi-a ridicat din umeri:

– Io ţi-am zis să nu-l iei p'ăsta! E omu' dracului! Uite că acu's bun de plată... o presă de cinzej'dă tone...

- Ba prost eşti tu! i-a zis Cristina şi a dat să-l plesnească pe frac'so. S-a mişcat prea repede însă şi l-a scăpat dîn braţe pă Vali, sugaciu'.

Zbroonc! Al dracu' copil! Făcuse în ciment o gaură cît el de mare şi se rostogolea, fir-ar pielea lui, spre o ţeavă cu motorină...instinctul naţional, pricepeţi? - normal c'a început să sugă din ea!

– Vali! tembelilor! Moare Vali al meu! - Pamfil se întorcea de la WC, închizîndu-se la şliţ - Rămîn fără copil, fir-aţi ai dracului să fiţi!

– Ba rămîn io fără servici! - s-a holbat Iulică şi s-a repezit să-l ridice pă Vali dă pă jos. Da' al naibii sugaci se agăţase cu gura de ţeavă: nici gînd să-i mai dea drumu'!

– Bă, Iulică! Dă unde paştele mă-tii l-ai găsit p'ăştia? spumega şefu'.

– Familia, şefu'! Familia mea... Aloou! N-are nimeni o cheie dă paişpe? Tre'e să-l desfac pă copilu'ăsta!

Proletarii îşi dădeau coate, încruntaţi. Încercau să priceapă ce se petrece. Se uitau la debitmetru' pompei şi înnebuneau. La 200 dă lei litru' dă motorină, numărau aşa: 50, 100, 150, 200, 250 - Vali era al naibii de promiţător... jaf o să facă pîn localuri dac'-o să apuce 10-12 anişori...

Iulică i-a băgat cheia dă paişpe în gură şi a început să-i zgîlţie capu', doar-doar i-ar descleşta fălcile. Smac! - l-a tras pe Vali deoparte, da' ciutanu' tot a rămas cu o buca'dă ţeavă între buze.

– Numa' fii atent ce jeg îmi faceţi în fabrică! a scrîşnit şefu'. Motorina se întindea pe podea iar tîmpitu' dă Gelu începuse să răcnească de răsuna toată hala:

– Mai lasă-l pă Vali, unchiu'! mai lasă-l să bea motorină! Uite-al naibii cum îi lucesc ochii! Ca la pisică!

– Iulică! Al dracu' să fie ăla care te mai primeşte de mîine în secţie! a behăit şefu'

Iulică a simţit că dă în clocot şi s-a repezit la cumnatu'so'... I-a tras un pumn în gură şi a început să urle ca bezmeticu', tropăind printre freze şi raboteze. Pamfil s-a prăvălit pe un strung care procesa o bară. Aşa ceva nu există decît în economia acestui text. Axul sculei a plesnit şi strungul a zburat în bucăţi, împroşcînd hala.

– Aaa, nu! Asta nu! - şefu' a spart geamul pe care scria PCI, a scos din spatele lui un tîrnăcop, s-a repezit cu el spre Pamfil şi i-a tras una din toate puterile: drept în piept!

Mda. Oţelul a plesnit, coada de lemn s-a frînt, iar Pamfil s-a ridicat de pe jos, ţinîndu-şi capul în mîini. Îşi aranja cămaşa mînjită de motorină! (sîc!), ruptă în dreptul buzunarului:

–Cinci mii! Cinci mii! Atît m-a costat cămăşuţa asta... a hăulit el din fundul rărunchilor.

– Afară! Ieşiţi afară din secţia mea! Cu puşti cu tot! la-ţi femeie, copilu', nu vezi că-mi suge tot castrolu' din baia dă ulei?

Erau la a treia sticlă de boască. Iulică înţepenise. Cu gîtul dat pe spate. Cu paharul gol proptit de buze. Stătea nemişcat, ca o statuie. Numa' măru' lu' Adam îi juca. Bea aer, al dracu' sau ce făcea?

– Ce-ai mă?

– Iulică! Ce-ai? Ce faci mă Iulică?

Iulică a bufnit paharul de masă, făcîndu-l ţăndări.

– Mi-a venit o idee. Nu vrei să te faci pilot de-'ncercare, mă Pamfile?

– Hă, hă... a hîrîit Cristina. Ca să mai piloteze? Nu-i el mereu pă pilot automat?

– Pilot de supersonice, mă Pamfile... Nu cad MIG-urile ca potîrnichile? Ce? Crezi că nu le-ar trebui la aviaţie un supermen d'ăsta ca tine? Unu' care să nu se defecteze cînd li se face praf MIG-urile?

– Şi cu ăştia mici ce fac, Iulică?

– Îi înveţi şi pe ei meserie, 'mboule! îi înveţi meserie! la-uite la Vali!

Iulică a luat scrumiera de cristal de pe masă şi l-a pocnit pe sugar în cap de cîteva ori la rînd. Cristalul s-a făcut bucăţi, iar Vali a gungurit ceva şi a zîmbit, chefăind în gol.

– Vezi ce cap tare are? E tocma'bun să-l pui obuz pă ţeava tunului! Face praf şi-o vedetă d'aia dă coastă dacă e cazu'...

Cristina a croncănit:

– He, he! Mai bine face praf o vedetă d'aia dă la TVR! Dacă e la fel de tare la amîndouă capetele...

– la taci, fă! Cum ziceai Iulică? La aviaţie? Io şi Vali?

– Aha... la aviaţie... la mai adu nişte boască, fă!

Cristina a lipăit spre debara. Pamfil cugeta. Ochii i se umeziseră:

– Păcat că l-au împuşcat pe Ceauşescu! M-ar fi plimbat pă mine şi pă Vali pîn vizitele dă lucru, ne-ar fi dat la teveu, ne-ar fi decorat, ne-ar fi dat parizer cu ciuperci la liber... Păcat...

– Las' că nici Iliescu nu-i băiat rău! Ce? Crezi că n-o să te scutească dă impozite?

Aici se termină textul achiziţionat de Corn S.A., Fabrica de Biele-Manivele, de la autorul cunoscut şi sub numele de Mobutu Sese Seko. Patronu' achiziţionase şi cîteva tone de furtunuri în ziua cînd a semnat contractul cu scriitorul, aşa că muncitorii s-au întrerupt din tradus şi s-au ocupat de topit furtunurile. Patronu' tocmai semnase şi un contract prin care se obliga să furnizeze prezervative în Ungaria, ţară recunoscută prin natalitatea ei scăzută.

Dar, afacerile sînt afaceri! Asta e deviza la Corn S.A. Mai contează un autor, fie el şi de renume mondial, fie el şi rezident în Republica Malgaşă, cînd e de făcut vreo mînărie?

Oricum, dl. Francis a plecat de la firma noastră trîntind uşile. Sebastian A. Corn, el însuşi autor, şi-a dat seama de jignirea pe care tocmai o provocase colegului de breaslă. Aşa că, i-a trimis un pager, *ca să dreagă busuiocul:*

Dragă Harry,

Am scris şi eu nişte texte. Dacă pui cumva mîna pe vreo partidă de prezervative, tipăreşte-le ce text vrei tu pe ele şi dă-le drumul pe piaţă! Eu, unul, n-am să mă supăr, te pup,

SAC, ăla de rimează cu fuck

STAR TREK ÎN GERMANIA

„Beam me up, Scotty!" - cîrîie o voce dintr-o cutiuță de plastic. Acest obiect este un însoțitor de nedespărțit al tuturor veritabililor „Trekkies", un soi de oameni care au un efect nu mai puțin surprinzător asupra neinițiaților decît un extraterestru. Trekiștii sînt adepții fanatici ai serialului TV Star Trek. În timp ce fanii se mulțumesc cu colecționarea unor obiecte foarte modeste, trekiștii se caracterizează printr-un fanatism special, participînd la adunările organizate de cluburi costumați identic cu eroii lor preferați. De pe urma lor trăiește o adevărată industrie: pe lîngă mărfurile obișnuite (casete video, audio, tricouri) se mai pot procura și niște mici emițătoare care, cuplate cu un CD player, facilitează un schimb de mesaje foarte asemănător cu cel din serial. Există un catalog de 200 de pagini, care oferă seturi de modele ale diferitelor nave spațiale, costume, ecusoane pentru fiecare rang, jocuri de societate sau video, înregistrări video ale tuturor episoadelor, cărți despre protagoniști, fără a mai pomeni publicațiile în care eroii noștri parcurg distanțe măsurate în ani lumină tot căutînd ultima frontieră. Cele mai renumite reuniuni sînt convențiile. Din timp în timp, unii actori coboară de pe ecrane și vizitează cîte o convenție sau un fan club. La convenții, fanii au posibilitatea de a sta față în față cu idolii lor, deși întîlnirile de acest gen nu răspund întotdeauna așteptărilor. La ultimul Star-Dream Con de la Mannheim, fanii au avut de suferit de pe urma organizării defectuoase, a biletelor de intrare foarte scumpe (280 DM pentru cei care doreau să respecte programul) și a starurilor care au evitat camerele video ca dracul tămîia. Atmosfera a fost rece și impersonală. Pentru autografe s-a stat la rînd ore în șir iar pentru un tricou cu care ai fi dorit să te lauzi la întoarcerea acasă ar fi trebuit să plătești 45DM. Afară de asta, pentru alte acțiuni a trebuit plătit separat, astfel încît fanii s-au simțit ca într-un magazin. Unui adevărat trekist, care înțelege serialul ca pe o misiune a dreptății și a toleranței, aceste stări de lucruri nu prea i-au fost pe plac. Următoarea convenție va avea loc în luna iulie la *Munchen-Federation Con*. Un bilet la *Federation Con* va costa 400 DM, inclusiv cazarea la Sheraton. De organizarea acestei convenții răspunde *Star Trek Central Europe*. Între cluburi există o puternică concurență. *Fan Club Enterprise* din Mannheim îl acuză pe președintele *STCE* de cultul personalității eroilor din serial(?) și de utilizarea unor figuranți și stegari care aduc a propagandă fascistă. Dar *STCE* își permite să ignore concurența de acest gen. Fondat în 1978, este cel mai vechi club din Germania și cel mai mare din Europa, cu cei peste 5000 membri ai săi. Cotizația lunară este de 43 DM, în schimbul cărora se primește o legitimație de club și abonamentul la un fanzin (4 apariții pe an, 160 de pagini, ilustrații aparținînd membrilor clubului, noutăți de pe platouri, articole, povestiri, anunțuri, reportaje, relatări de la convenții). Pentru *outsideri*, entuziasmul aproape religios al celor peste 20.000 de trekiști germani este de neînțeles. Cînd Gene Roddenberry (care a murit în 1991) a inventat, la sfîrșitul anilor '60, serialul TV Star Trek, nici nu a bănuit succesul de care se va bucura mai tîrziu. După trei ani și 78 de episoade, filmările au fost oprite, ceea ce a produs o furtună de nemulțumire. Protestatarii fiind gălăgioși dar puțini, NBC a rămas la hotărîrea sa. NASA, agenția spațială americană, a fost ceva mai conciliantă; fiind literalmente bombardați cu scrisori, ei au hotărît ca una dintre navetele spațiale să poarte denumirea de *Enterprise*.

Abia la 10 ani de la debutul serialului TV, odată cu succesul superproducției *Star Wars*, Gene R. a hotărît că era momentul ca nava spațială *Enterprise* să fie lansată și pe marile ecrane ale cinematografelor (mai ales că serialul rulase deja în 170 de țări). Filmul a adus încasări mari, drept pentru care inițiativa a fost continuată. Marele succes al seriei de filme pentru cinema a făcut ca planurile lui Gene R. să se dezvolte în continuare: noul serial pentru televiziune *Star Trek Next generation* a debutat în 1987 (178 de episoade), urmat de *Deep Space 9* (1993, 36 de episoade) și, ultima realizare, *Voyager*.

Star Trek Generations, cel de-al șaptelea film din serie, reprezintă un element de legătură între vechiul serial și noua generație, căci bătrînul căpitan Kirk își desemnează urmașul în persoana lui Jean-Luc Picard, căpitanul navei *Enterprise* din STNG. După ce a luptat alături de vulcanianul Spock, pentru salvarea balenelor și chiar a planetei Terra, căpitanul Kirk participă și la salvarea navei *Enterprise*, plătind acest lucru cu viața. El se va reîntoarce, însă, în cea de a doua parte a filmului, prin intermediul unei călătorii temporale, pentru a-i oferi ajutor lui Picard în lupta împotriva unui savant nebun (fanii știu că se pot aștepta la orice, după ce Spock a avut un *come back* post mortem). William Shatner dă următoarea explicație fascinației produse de *Star Trek*: „Noi oferim oamenilor mituri, într-un timp în care miturile au murit". Trekiștii privesc obiectul admirației lor ca pe un posibil viitor al Terrei, un viitor fără conflicte sociale, rasism, naționalism sau poluare. Conflictele care apar sînt rezolvate, pe cît posibil, prin metode pașnice, chiar dacă uneori, klingorienii cei războinici par a mina aceste încercări ale Federației și ale echipajului de pe nava spațială *Enterprise*.

Martin BARTALIS

După seria originală „Star Trek", după „Next generation" și „Deep Space Nine", producătorii longevivului serial au lansat la începutul lunii februarie, în Statele Unite, „Voyager", cea de-a patra secvență a monumentalului ciclu. Concomitent, ecranele europene găzduiesc premiera celui de-al șaptelea film, „Generation", din seria începută în 1974. Filmul prilejuiește întîlnirea dintre căpitanii celor două nave „Enterprise", care își unesc forțele pentru a învinge răul, întruchipat de un Malcolm McDowell într-o formă de zile mari. Căpitanul Kirk, de pe prima navă „Enterprise" interpretat de William Shatner, se retrage magistral, după treizeci de ani de carieră în universul „Star Trek", hotărît să se consacre, în fine, unui proiect ce-i este foarte apropiat. După ce a jucat rolul unui polițist contemporan în serialul "T.J. Hooker", Shatner devine scenarist, regizor și actor într-un nou serial SF. „TekWar" este un thriller futurist a cărui acțiune se derulează într-un viitor sumbru, dominat de utilizarea unui drog numit „Tek". Despre următorul său, căpitanul Picard (Patrick Stewart), care i-a fost partener în „Generations", Shatner are o părere foarte bună: „Cred că Patrick poate să interpreteze orice rol, cu același succes, cu profesionalismul care îl caracterizează. În timpul filmărilor la „Generations" nu am discutat chestiuni profesionale, ci ne-am împărtășit experiența în prepararea ceaiului".

Lansat printr-o campanie publicitară de mare anvergură, „Stargate", filmul SF despre care se vorbește cel mai mult la ora actuală în mass-media occidentală, mizează pe un scenariu ce îmbină paleoastronautica și călătoriile spațio-temporale. Cu ajutorul unui dispozitiv descoperit în ruinele piramidelor, egiptologul interpretat de James Spader (cunoscut cinefililor români după rolul „răului" din „Lupul" lui Mike Nichols) însoțit de un pluton de bravi „marines" condus de un maior pur și dur (Kurt Russell, fostul Marco Polo din serialul cu același nume), este teleportat pe o planetă condusă dictatorial de un faraon pe nume RA, împotriva căruia vor fi siliți să lupte, în buna tradiție a democrației americane. Reacția criticilor francezi de la „Cahiers du Cinéma" a fost promptă: filmul lui Roland Emmerich este o „relectură în cheie science fiction a războiului din Golf". Reticența franceză în fața valurilor cu proporții de tsunami ale filmelor americane e întrucîtva, explicabilă prin zicala aceea cu strugurii acri. Cert este că efectele speciale ale filmului fac toți banii, iar spectatorii se înghesuie în sălile de proiecție. Magazinele de jucării sînt din nou pline, ca pe vremea „Războiului Stelelor", de machete și păpuși „Stargate". Orice s-ar spune despre americani, în materie de advertising, ce-i al lor e pus de-o parte!

Horia Nicola URSU

Ioan Pavelescu

Ce mai vedem la TV (01.04-07.04.1995)

Sîmbătă 01.04

01.50 Manitou (H, SUA, 1977) - SAT 1. Cu: Tony Curtis. Ecranizare a romanului omonim de Graham Masterson. (Ed. Multistar, Piatra Neamț, 1994).

Duminică 02.04

15.05 Hocus-Pocus (F-co, SUA, 1989) - PRO7.

22.40 Stăpînul marionetelor (III)(H) - ANTENA 1 (premieră). Regia: David de Coteau. Cu Guy Rolfe, Jan Abercrombie.

Luni 03.04

00.00 Dracula (h, SUA, 1979) - RTL2. Cu: Frank Lagella și Laurence Olivier. Una din ecranizările cunoscutului roman al lui Bram Stoker (Ed. Univers - 1990, 1993); r:4.25.

Marți 04.04

17.35 A fost odată... cosmosul (da - SF) - 3 SAT.

Miercuri 05.04

21.15 Huston, avem o problemă (a, SUA, 1973) - RTL 2; r:2.35.

00.15 Infernul american (SF, SUA, 1992) - SAT 1.

Joi 06.04

21.15 Prototipul (SF, SUA, 1995) - RTL2. Cu: Christopher Plummer.

21.15 Pisica neagră (F-TV) - 3 SAT. După nuvela omonimă a lui Edgar Allan Poe.

Seriale

Androida/Femeia bionică: Rete4: f.S: 3.00

Călărețul cu sabie și șerifii stelelor (da): ANTENA 1; f.S: 8.30

Înapoi în trecut: RTL, f.D: 12.25.

Misiune imposibilă: CANALE 5: f.S: 1.30 și D. 2.15.

The Monsters (SUA): ARD: f.S: 11.30

Omul din Atlantis (SUA, 1977): PRO7: F.D (26 mar:13.20/r:4.15; 2 apr: 13.00/r4.20)

Războiul lumilor: PRO7: f.MA (28 mar:1.10; 4 apr: 1.05); r.f.J (30 mar: după 3.20; 6 apr:2.55)

Robocop: ITALIA 1: r.f.D: 12.25; M6: F.D: 19.55.

Salutări din lumea cealaltă (SUA, 1990): RTL2: F.J (30 mar: 1.45; 6 apr: 2.35/r:5.40).

Star Trek/Noua generație (SUA): TVR1: F.D:17.50

Superboy: ITALIA 1: z (ex.D): 19.10 (ex.V: 19.15); r.aceeași zi după ora 3.00; PRO7: f.S. (25 mar: 14.15; 01apr: 14.20).

Superman: PRO7: f.V: 21.15; r.f.L: 3.20.

Time Trax (SUA, 1993): SAT 1: z (ex. S-25 mar și F.D): 15.55 (ex. S-01 apr: 15.50); r.aceeași zi după ora 3 (ex.episoadele de V-24 și S-01 apr. care se reiau D următoare la 8.35).

Vînătorii din spațiu (Space Rangers): Pro7: f.V: 20.10; r.f.S (25 mar: 01.30; 01 apr: 01.35).

LEGENDA

SF - Science-fiction); H - Horror; F - Fantastic; a - aventuri; th - thriller; er - erotic; co-comedie; da- desene animate; TV-film de televiziune; s- serial

L, Ma, Mi, J, V, S, D - zilele săptămînii; f - în fiecare; z-zilnic; ex.- excepție; r-reluare.

Noi precizări despre Festivalul "Quasar":

- se vor acorda premii și pentru genuri conexe (muzică, diaporame, foto);
- președintele juriului de proză va fi Lucian Merișca;
- tema sesiunii de comunicări este "Mașina Timpului"; lucrările însoțite de un rezumat de maximum o pagină se primesc pînă pe 10 aprilie pe adresa: Casa de Cultură Studențească -Iași, str. Vasile Conta, nr. 30 (cu mențiunea: pentru Festivalul Quasar).
- va avea loc o expoziție de "publicații" cenacliere mai vechi și mai noi, putîndu-se organiza schimburi;
- confirmările de participare se primesc pînă la 10 aprilie la adresa indicată mai sus.
- se pare că va exista și o taxă de participare (pînă în momentul tipăririi revistei nu fusese fixată), dar - în limita fondurilor disponibile - se va încerca decontarea cheltuielilor, totuși organizatorii au precizat că participanții trebuie să fie pregătiți financiar pentru auto-decont.

Frisoane în bibliotecă

A DANCE IN BLOOD VELVET
(Un dans în catifeaua sîngelui)

de Freda Warrington 1994, 471 pag., ed. Pan, Hardcover, 25 $

Freda Warrington s-a născut în Leicestershire și a crescut în Charnwood Forest, locul care a inspirat-o pentru atmosfera, natura și fantezia viitoarelor cărți. Primul ei roman publicat a fost "A Blackbird in Silver" (1986). Romanul de față face parte dintr-un ciclu de romane cu vampiri, deschis cu "A Taste Of Blood Wine" (1992). "A Dance In Blood Velvet" este o povestire cu vampiri, în care Charlotte, eroina principală, își uită viața umană, singurul ei contact cu lumea fiind acela cînd îi vînează pentru hrana.

Singura lumină, din umbra care o domină, este aprigа ei pasiune care arde între ea și iubitul ei Karl.

Numai că acesta își va îndrepta atenția către fermecătoarea Katerina, și astfel vor începe o serie de aventuri pline de oroare și; dragoste.

O puternică rivală la adresa operei lui Anne Rice.

Dan GHEȚU

FLASH EXTERN

Pe data de 26 noiembrie 1994 au fost acordate premiile franceze de SF (Grand Prix de l'Imaginaire). Acestea sînt: roman francez - *Arago* de Laurent Genefort (Fleuve Noir), roman străin - *La voie terrestre* de Robert Reed (Laffont), nuvelă franceză – *Dans l'abime* de Serge Lehman apărută în *Parapsychologie et Science - Fiction* (Maison d'Ailleurs), nuvelă străină - *L'une reve et l'autre pas* de Nancy Kress, apărută în *Future qui craignent* (pocket), traducător Jean - Daniel Bregue pentru *Ames Perdues* de Poppy Brite (Albin Michel) și *Les larmes d'Icare* de Dan Simmons (Denoel), eseu – *La metamorphose generalisee* de Francis Berthelot.

„Frățiorii noștrii mai mari de la Răsărit" s-au gândit să ofere și ei niscaiva premii Strannik (Rătăcitorul) cu ocazia SibCon-ului de la Krasnoiarsk ce s-a ținut la sfârșitul lui martie. Deocamdată nu știm cine a câștigat, dar putem să vă spunem că lucrările nominalizate (7 la fiecare categorie) au fost publicate între 1992 și 1994 și că secțiunile au fost următoarele: *Sabia Rumatei* (SF&F eroic – romantic), *Sabia în oglindă* (istorii alternative), *Sabia Lunii* (horror) și *Sabia în piatră* (fantasy & basm). Președintele juriului a fost Boris Strugatki. Vom reveni cu amănunte.

Doriți să intrați în posesia unei „bucăți" din Philip K. Dick? Nimic mai simplu! Acest bilet scris chiar de mîna sa în 1972 și adresat lui Tim Powells („Tim, m-am mutat. N-o să mă întorc o perioadă lungă de timp. La revedere! Phil Dick") poate fi al dumneavoastră pentru insignifianta sumă de 750 $. Adresați-vă librarului american Ken Lopez.

Fanzinul *Concatenation* și grupul SF „Phoenicians" din Dartford sponsorizează vizita în UK a doi români. Aceasta va avea loc în septembrie și va ține 10 zile. Donațiile pot fi trimise pe adresa: Concatenation, 44 Brook St., Erith, Kent DA 8 1 JQ.

Cunoscutul politician american Newt Gingrich scrie în colaborare cu autorul de SF William R. Forstchen și cu editorul Jim Baen un roman ucronic despre cel de-al doilea război mondial. Un pasaj despre tânărul și „blegul" locotenent George Bush a provocat ceva agitație după ce a apărut în presă, și a fost scos.

Și acum cîteva perle: „Această conferință crede că în 1994 *Mens sana in corpore sano* ar trebui să se citească *men's and women's sano in corpore sano*" (dintr-o conferință a Asociației Profesorilor Britanici);

Poliția temporală din *Timecop* confirmă că lingoul de aur al Confederației furat prin timp este, într-adevăr, de acum 200 de ani: „E veritabil, l-am datat cu carbon radioactiv".

Cătălin TENIȚĂ

Digital Art -
Translație temporală

Cu o oarecare întîrziere, vă prezint prima și mult așteptata casetă - producție „Digital Art", lansată pe 21 decembrie la magazinul „Yamaha" și intitulată „Translație Temporală" (casetă așteptată de atît timp de către membrii formației și sperăm de către toți fanii muzicii electronice din România, și să dea Domnul nu numai).

Să sperăm că acest prim album al formației, apărut deocamdată doar sub formă de casetă, va constitui într-adevăr o deschidere pentru muzica electronică românească, o adevărată translație în viitor. Caseta merită ascultată și achiziționată, căci se ridică la nivelul muzicii de gen de „dincolo", din toate punctele de vedere (compoziție, calitatea sunetului și a înregistrării, sonorități electronice).

Și să ne gîndim că este produsă în condițiile din România - deci, cu atît mai mult crește meritul temerarilor care au „îndrăznit" să abordeze acest gen la noi (predecesori ai formației „Digital Art" în România ar mai fi Adrian Enescu și Anton Șuteu.)

Caseta conține 11 melodii, compoziții originale Cristian și Florian Nanu (avînd precizarea *60 de minute New Age*) din care 10 sînt compoziții noi, prezentate în premieră în cadrul concertelor de la Teartul de Operetă din aprilie '94, iar una este ceva mai veche („Bravi eroi" 1990) prezentată atunci la Sala Polivalentă. De fapt, piesa „Bravi eroi" stă ca semnificație în centrul atenției - reprezentînd un omagiu adus eroilor căzuți pe 21 decembrie 1989. Această zi nu a fost aleasă la întîmplare, și membrii formației „Digital Art" au vrut să facă o „translație temporală" (concept propriu) între doi ani diferiți (89 - '94), avînd în comun aceeași dată. Stilul variază de la o piesă la alta deși în ansamblu se recunoaște marca „Digital Art" (și pot să spun că stilul formației este original, necopiind la indigo ceea ce se face în Occident, așa cum din păcate înțeleg mulți „muzicieni români".

Cele 11 titluri ale casetei sînt în ordine: „Translație Temporală", „Rock digital", „ Marea Neagră", „Spațiu Oriental", „Bravi eroi", „Afro", „Symphorock", „Putna", „Țara Vrancei", „Pădurea Vrăjită", „Electroeseu".

Acest album are trei surse de inspirație, trei categorii care variază de la „cald" la „rece", îndepărtîndu-ne din ce în ce mai mult de casă (folclorul românesc, spațiul mioritic, folclorul altor etnii și în sfîrșit rockul electronic ce ne propulsează în spațiul cosmic).

Originalitatea formației se remarcă în primul rînd datorită pieselor inspirate din folclorul românesc (amintesc că mulți compozitori de muzică electronică s-au inspirat din folclorul țării de origine : Vangelis din muzica grecească, Kitaro din muzica japoneză, Oldfield din folclorul englez.) Aceste piese sînt : „Marea Neagră", „Putna", „Țara Vrancei" și „Pădurea Vrăjită", reproducînd sonorități din natură. Apoi ar fi piesele inspirate din muzica tradițională a altor țări: „Spațiu oriental" și „Afro". Mari compozitori ca Jean Michel - Jarre (Calypso) și Vangelis (China) s-au folosit de aceeași sursă. Ultima categorie este reprezentată de rock-ul electronic, reprezentanții acestui gen fiind Tangerine Dream, Kraftwerk și Klaus Schultze. Piesele acestei categorii sînt: „Translație Temporală", „Rock dogital", „Bravi eroi", „Symphorock", „Electroeseu".

Îmbinînd aceste surse, efectele speciale și melodicitatea, „Digital Art" a scos 60 de minute de MUZICĂ. Fiecare piesă este deosebită, preferințele mele fiind „Translație Temporală", „Marea Neagră", „Symphorock", „Pădurea Vrăjită". În încheiere, amintesc că „Translație Temporală" mai poate fi încă găsit la magazinul „Yamaha" din Caea Victoriei.

Audiție plăcută!